

Thái Tử Phi Có Một Không Hai

Contents

Thái Tử Phi Có Một Không Hai	1
1. Chương 1: Con Trai Con Gái Không Được Đụng Chạm	2
2. Chương 2: Ta Là Định Mệnh Của Thái Tử Điện Hạ	3
3. Chương 3: Động Phòng Hoa Chúc	6
4. Chương 4: Cái Tác Tay	9
5. Chương 5: Lời Hứa Năm Đó	11
6. Chương 6: Bốn Phận Phu Thê Cũng Đã Làm Rồi!	13
7. Chương 7: Vụ Án Lý Phi, mạc Phi	14
8. Chương 8: Dùng Cách Lưu Manh Mà Xử Phạt	16
9. Chương 9: Cảm Ôn Sự Cố Gắng Của Nàng	19
10. Chương 10: Ta Sẽ Không Tin Thái Tử Điện Hạ Huỳnh Nữa!	21
11. Chương 11: Nhị Hoàng Tử	23
12. Chương 12: Đi Bất Gian	25
13. Chương 13: Tướng Công, huỳnh Ghen?	27
14. Chương 14: Nương Tử, ta Yêu Nàng!	30
15. Chương 15: Nạp Thêm Trắc Phi	32
16. Chương 16: Nếu Dâng Hiếng Tình Yêu, liệu Bảo Toàn Được Chữ Yêu!	34
17. Chương 17: Con Không Thể Phụ Hạ Hồ	35
18. Chương 18: Cuối Cùng Họ Chỉ Có Thể Giữ Được Nhau	37
19. Chương 19: Hết	38

Thái Tử Phi Có Một Không Hai

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình, cổ đại Một chuyện tình yêu đẹp giữa cặp đôi trai tài gái sắc được diễn ra giữa ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-tu-phi-co-mot-khong-hai>

1. Chương 1: Con Trai Con Gái Không Được Đụng Chạm

“Đứng lại, đứng lại cho ta...”

“Đứng lại, tên cầu tặc nhà ngươi dám ra tay ở địa bàn của ta, xem ta xử lý ngươi như thế nào, đứng lại”

Trên đường là một cô nương đuổi theo một người đàn ông miệng không ngừng la hét. Trùng hợp những cảnh tượng này vô tình được thu hết vào mắt của ai đó.

“A Nộ ngươi nói xem tên kia sẽ đứng lại theo lời tiểu cô nương đó nói chứ?”. Người vừa lên tiếng là một nam nhân, trên người hắn mặc bộ y phục màu trắng, trên tay cầm quạt giấy, dung mạo hết sức nho nhã và khôi ngô, tuy nhiên làn da trắng của hắn không thể nào che dấu được sự uy nghiêm và lạnh lùng có trong ánh mắt của hắn.

“Bẩm điện...” Người hầu của hắn tên là Tiểu Nộ đang đứng sau lưng hắn cuối đầu nói chuyện, chưa kịp nói hết câu biết mình đã nói nhầm vừa lúc đó lại nhận được một ánh mắt có thể sát thương người của hắn quăng tới liền im miệng không nói tiếp. Vì hắn có 1 quy tắc dành cho người hầu “nếu đã biết sai thì tốt nhất đừng làm”.

Trong lúc hắn vẫn đang trừng mắt nhìn người hầu của mình thì xung quanh lại vang lên tiếng râm rang vỗ tay của người dân, cùng với nhiều lời khen tấp tể. Một người đàn ông đứng cạnh hắn còn trình thuật lại về cô nương kia khi nghe hắn hỏi về nàng ấy.

“Công tử chắc là ở nơi khác đến nên không biết, ở Thị Trấn Đông Nam hầu như không ai không biết Hạ tiểu thư, cô ấy là con gái của quan huyện Hạ Cố, Hạ tiểu thư võ nghệ tinh thông, thích hành sự cứu người, những tên đạo tặc ở đây thấy Hạ tiểu thư đều phải nể nan 10 phần.”

“Lợi hại như vậy sao?” Hắn cười lạnh một tiếng, rồi chen qua đám người đang đứng quanh cô nương ấy. Đột nhiên dùng khinh công bay tới lấy cây quạt của mình đâm thẳng về phía cô nương kia. May mà cô nương ấy nhanh nhẹn tiếp chiêu giữ được chiếc quạt giấy của hắn. Sau đó là 1 trận so tài.

Tên này là ai, sao tự nhiên lại ra tay với mình, động tác rất nhanh nhẹn, rõ ràng có thể hạ gục mình nhưng lại không đã thương mình. Trong lúc nàng vẫn mãi mê suy nghĩ thì đã bị hắn áp đảo. Hắn nắm chặt tay nàng ánh mắt nhìn thẳng vào nàng, thời gian như ngưng lại cả thế gian dường như chỉ còn lại 2 người. Thậm chí còn có thể nghe được nhịp tim dồn dập của nhau. Nàng chột choàng tỉnh và tránh khỏi ánh mắt hắn.

“Ngươi là ai? Sao lại ra tay với ta?”.

Hắn lúc này bị tiếng nói của nàng làm cho tỉnh sau cơn say qua ánh mắt nàng. Rồi nhanh nhẹn bỏ tay nàng ra mặt hắn đỏ lên, không phải chứ, hắn mà cũng đỏ mặt sao. “Thành thật xin lỗi tiểu cô nương, ta chỉ đi ngang qua, đã vô tình thấy tài nghệ của cô cầm lòng không được đành tỉ thí, thật thất lễ.”

“Tỉ thí cái đầu của ngươi, không biết ta là ai sao. Còn nữa dám gọi ta là tiểu cô nương lão nương đây có tên họ đầy đủ đặc biệt không phải tiểu cô nương của ngươi” Nàng vừa nói vừa đảo mắt tìm vật gì đó, thấy rồi là một cái ghế, ai bảo cái tên này rõ cao hơn nàng đứng nói chuyện với hắn thật không lấy một chút uy nghiêm, nàng đành đứng lên ghế chống nạnh nhìn xuống hắn rồi nói tiếp. “Chưa hết ngươi có học qua tục ngữ không hả, có câu “con trai con gái không được đụng chạm” ngươi đã đọc qua chưa, còn dám động tay động chân với lão nương.”

“Haha, là “nam nữ thụ thụ bất thân”Hắn thật sự đã cố nhịn cười nhưng hình như bị một câu nói của nàng làm cho không kiềm chế được, cất tiếng cười lớn. Đây tất nhiên không phải là nụ cười chế nhạo, đó là thấy nàng có một không hai, khiến hắn thấy gần gũi và thoải mái hơn khi ở chỗ của hắn.

“Ngươi cười cái gì, mặc kệ là nữ nam bất thân gì đó ngươi đã đụng chạm ta bây giờ tính sao đây chứ.” Đây là nói do nàng quá lười đọc sách hay hắn quá hiểu biết đây. Nàng lúc này đã phùng mang chợn má với hắn còn chùng mắt nhìn hắn.

Hắn không hề tỏ ra sợ sệt với nàng mà thậm trí còn thấy rất buồn cười, còn có chút dễ thương, chưa bao giờ có người nào dám nói chuyện với hắn kiểu này. Cố nén cho mình không cười ánh mắt lạnh như băng của hắn lúc này bỗng hóa ấm áp mà nhìn nàng “Được được, là ta không đứng trước, nhưng có câu “không đánh không quen” cho nên ta sẽ mời tiểu thư đi ăn một bữa để tạ lỗi có được không.”

Lúc này bị ánh mắt của hắn làm cho tan chảy, ai đó nhẹ nhàng bước xuống ghế, vì chưa thích nghi mà đã vội vàng tiếp đất nên có phần chao đảo, giữ lại được thăng bằng rồi nàng nói tiếp “Người đừng nghĩ một bữa ăn có thể làm ta nguôi giận.Hừ.” “Nhưng nếu như thêm mấy vò nữ nhi hồng thì may ra” Câu nói này được nàng vắn nhỏ hết cỡ đủ cho một mình hắn nghe.

Hắn trợn trừng mắt khi nghe đến nàng nói về “nữ nhi hồng” còn là mấy vò, giấu đi sự ngạc nhiên của mình hắn vẫn tao nhã ghé vào tai nàng nói “Được vậy theo ý cô nương ” nói rồi hắn ngẩng đầu lên mà bước đi trước.

Tại tửu lầu.

“Đây,ta kính cô nương xem như là tạ nhận lỗi.” Uống cạn chung rượu hắn rót thêm một chung cho mình và nói tiếp “Còn đây,ta kính cô,coi như mượn rượu kết bằng hữu. Ta tên là Mộ Lâm.” Đưa ly rượu trước mặt hắn nhếch miệng cười,ánh mắt tỏ vẻ hứng thú muốn làm bạn với nàng.

“Được,đúng là “không đánh không quen” từ nay kết giao bằng hữu với người,ta họ Hạ,nhưng người có thể gọi ta là Hồ Nam đây là tên hành tẩu giang hồ của ta,hihi” Vừa nói xong nàng đã cạn hết chung rượu cầm trên tay. Qua một số lần rót rượu quá vướng víu,nàng liền vút ly rượu sang một bên mà cầm hẳn 1 vò rượu uống.

Không phải hắn chưa từng thấy người uống rượu kiểu này,chỉ là trước mặt hắn còn lại là một nữ nhi mà tự nhiên như vậy,đây là lần đầu. Hắn phì cười rồi muốn gia nhập cùng nàng nên cũng cầm một vò rượu khác rồi uống.

“Mộ Lâm huynh,xem ra huynh lớn hơn ta,nên ta sẽ gọi huynh là Mộ Lâm huynh được chứ?”. Đối với nàng mà nói thì chuyện “Trước lạ sau quen” rất hữu hiệu để miêu tả nàng. Thật ra nàng nhìn qua cách ăn mặc và thái độ ăn nói của hắn thật không chỉ đơn giản là một người hành tẩu gian hồ,nhưng thật lạ nàng đối với hắn lại thấy hắn không phải là người xấu. Nhận được cái gật đầu của hắn,nàng nói tiếp.

“Ta xem huynh không phải là người ở đây,càng nhìn không giống người hành tẩu giang hồ.”

2. Chương 2: Ta Là Định Mệnh Của Thái Tử Điện Hạ

“À,ta từ Kinh Thành đến đây để tìm người thân.” Thở dài hắn nói tiếp “ Nhưng lại không may người thân đã chuyển đi nơi khác,ta đành nán lại đây vài ngày rồi sẽ về Kinh Thành.”

Người hầu sau lưng hắn đầu đã có 3 vạch đen. Tại sao điện hạ của hắn có thể nói dối mà lưu loát tới như vậy cơ chứ.

Hạ Hồ nghe xong gật gù đồng cảm. “ Nếu đã như vậy huynh hãy về nhà ta đi,nhà ta cũng khá rộng,huynh và người hầu huynh ở đều không có vấn đề. Còn nữa hôm nay ca ca của ta sẽ về đây,ca ca ta nhất định sẽ hợp với huynh. “ Nếu ở một thời đại nào đó có câu “nam nữ bình đẳng” thì nàng nên sinh vào thời đó sẽ rất tốt. Tại sao ư? Vì nàng không coi ai là nam ai là nữ,là bằng hữu thì đơn thuần là bằng hữu. Còn việc nam nữ bất thân gì đó thì nàng chỉ muốn trọc hắn thôi,ai ngờ được hắn lại hào phóng mời nàng ăn cơm,để đáp lễ đương nhiên mời hắn về nhà. Có lẽ ai đó đã quên hắn là một nam nhân còn nàng là một nữ nhân.

“ Nếu như vậy thì sẽ không tiện lắm.” Hắn tỏ ra e ngại,rồi nhận thấy được sự thất vọng trong mắt nàng không đành lòng mà nói tiếp.

“Yên tâm,ta sẽ gặp nàng vào vài ngày tới,nhất định sẽ nhanh thôi.” Nói xong hắn đứng dậy.

“ Cũng không còn sớm nữa ta cáo lui trước.”

Hắn đi ra cửa ánh mắt của nàng vẫn còn dõi theo,con người này thật sự rất thần bí,nhưng tại sao nàng vẫn luôn tin là hắn nhất định sẽ giữ lời hứa.

Về đến nhà người hầu của nàng tên là Lâm Linh không ngừng luyên thuyên than thở.

“Tiểu thư sao tiểu thư đến giờ này mới về,em thật sự lo lắng,lão gia và phu nhân cũng rất lo lắng,còn nữa đã có chuyện lớn rồi.” Vì lo mãi nói mà Lâm Linh không cẩn thận đập đầu vào lưng nàng.

Nàng chẳng để tâm những lời lâm linh nói,thứ duy nhất nàng nghe được là “có chuyện lớn”.

“ Nè mụi có thôi đi không hả,nói như vậy không mệt hay sao,sao hả chuyện lớn gì chứ,chẳng phải nóc nhà của nà ta vẫn còn ở đó sao,hay là huynh ta trên đường về bị ngựa đá huỷ dung nhan,hay mẹ ta dùng loại phấn trang điểm không tốt nên khóc la om sòm, còn nữa nếu là cha ta bị bắt hối lộ lại càng không,vậy mụi nói có chuyện gì quan trọng.”

“ Tiểu thư,chuyện này còn động trời hơn nhiều,tiểu thư cứ vào nhà sẽ rõ.” Lâm Linh bị tiểu thư của cô nói một hồi không dứt đến giờ mới có thể chen vào được một câu.

“Vậy sao không nói ngay từ đầu,đứng ở đây nói cả buổi trời cuối cùng cũng chỉ kêu ta vào nhà xem chuyện. Ta xem mụi dạo này quá nhàn rồi có đúng không.” Nói xong nàng quay phắt mặt lại đi thẳng vào nhà không nhìn lại Lâm Linh. Đối với những lời này của tiểu thư Lâm Linh cũng chẳng có gì đáng sợ vì tiểu thư thường hay nói những câu như vậy nhưng sau đó lại quên mất và chẳng bao giờ truy cứu,điểm này tiểu thư cực kỳ tốt đối với người hầu thường không ra vẻ mà xem như người trong nhà.

“ Tiểu Hồ,cái con nha đầu chết tiệt này,sao bây giờ con mới về,hả?” Từ khi nàng bước vào đại sảnh mẹ nàng đã không ngừng nói những lời đó còn thêm phụ họa đánh vào mông nàng.

“ Mẹ được rồi,tiểu mụi đã về rồi.” Người vừa lên tiếng bên vực là ca ca của nàng. Nhận thấy có được đồng minh nàng nhanh nhẹn núp sau lưng ca ca. Ca ca nàng tên là Hạ Bạch,là thị vệ trong triều đình,cũng là một thị vệ thân cận của thái tử điện hạ. Nói về dung mạo thì có thể diễn bằng cách nhắc đến tên của Hạ Bạch các cô nương ở thị trấn đều đã sáng mắt lên. Còn đối với Hạ Hồ ca ca là người nàng rất ngưỡng mộ,vì ca ca được đánh đấm,võ nghệ tinh thông. Ca ca đối với tiểu mụi này hết sức cưng chiều võ nghệ của nàng cũng là do ca ca dạy cho,tình cảm 2 người họ rất tốt.

“Đủ rồi,Bạch nhi con mau nói cho nó biết đi”. Hạ Cố vừa nói xong đã quay lưng lại cuối đầu mà thở dài. Nhà của ông tuy là một nhà có tiếng tăm nhưng ông cũng chỉ tuân thủ một vợ một chồng và chỉ có 2 đứa con này. Hạ Hồ tuy không ngoan ngoãn nhưng được ông hết mực cưng chiều,ông luôn nhận thấy con bé này thật là một phúc tinh của mình,khi phu nhân của ông vừa hạ sinh nàng ông đã phá được một vụ tham ô liền từ một vị quan nhỏ được thăng chức lên làm quan huyện. Còn về Hạ Bạch từ nhỏ đã được ông huấn luyện nghiêm khắc,đến những thành tựu ngày hôm nay ông đều hết sức hãnh diện.

“Dạ,cha.” Tuân lệnh của cha mình xong Hạ Bạch đi đến bên cạnh nàng,ánh mắt khó xử mà nói.

“ Mụi mụi,lần này huynh về là báo cho mụi một chuyện...” hần ngập ngừng hồi lâu nhận được ánh mắt như đang chăm chú muốn nghe tiếp của nàng mà nói tiếp. “ Ta phụng mệnh của thái tử điện hạ đến để báo hôn cho mụi. Vào ngày nữa sính lễ và kiệu hoa sẽ được đưa tới. Thái tử điện hạ sẽ cưới nàng.”

Những lời ca ca của nàng vừa nói như tiếng sét đánh vào tai nàng.

“Làm sao có thể,mụi và điện hạ không quen không biết,thậm trí mặt điện hạ có đủ 2 con mắt 1 cái mũi và 1 cái miệng hay không mụi còn không biết...làm sao hần có thể cưới mụi. Nếu hần muốn cưới nhất định không phải là mụi,hay là huynh có nhầm hay không,điện hạ lại dám cưới mụi sao.” Nàng đương nhiên hiểu rõ những gì ca ca của mình nói,vẫn không dám tin mà khẳng định lần nữa.

“Ta không nhầm. Chính là mụi. Trước khi Thái thượng hoàng băng hà đã để lại một di chúc nói là sinh thân 24 tuổi của Thái tử điện hạ hãy mở nó ra. Mấy ngày trước nó đã được mở ra theo ý của người. Lời trong di chúc đó nói Thái tử điện hạ nhất định phải lập mụi Thành thái tử phi.Đó là vận mệnh mà người tuyên đoán trước,nếu không Thái tử điện hạ sẽ không sống qua 26 tuổi.” Hạ Bạch cố tình trần thuật lại lý do để nàng hiểu rõ. Nếu mụi mụi được lập làm Thái tử phi Hạ Bạch đương nhiên không có quyền phản đối,nhưng mụi mụi hần là người như thế nào hần đương nhiên hiểu rõ,lo lắng chung của cả nhà là sắp tới đây họa hay phúc còn chưa biết.

“Hoang đường,chỉ là một lời nói của người sắp chết,mà lại bắt mụi phải lấy một kẻ không quen không biết,mụi nhất định sẽ không lấy hần.” Nàng là người bướng bỉnh xưa nay. Những chuyện hoang đường như thế này bắt nàng nghe theo e là rất khó.

“ Hồ Nhi,cha biết con sẽ phải chịu khổ. Nhưng con không lấy Thái tử điện hạ đồng nghĩa với việc con mang tội khi quân,cả nhà ta đều không tránh được tội chết”. Hạ Cố quay lại bước đến gần con gái mà vỗ vai nàng. Ông hiểu rõ luật lệ trong triều đình,con gái ông làm sao có thể tuân thủ được,nhưng nếu không tuân thủ thì hậu quả không ai dám nghĩ tới. Chuyện này ông vô cùng bất lực.

“Ý cha là chu di cửu tộc sao.” Nàng ngược lên nhìn cha mình bằng ánh mắt bất lực,nhận được cái gật đầu đầy thương xót của ông nàng hoảng toàn suy sụp mà ngồi xuống ghế.

Ánh mắt nàng lúc này mơ hồ nhìn ra cửa,nàng không muốn đối mặt với cha mẹ và cả ca ca,vì lúc này nàng đang khóc.

“Cha,mẹ,ca ca cho con thêm 3 ngày suy nghĩ.” Nói rồi nàng không quay đầu lại mà chạy nhanh ra cửa.

Ngồi trên giường,nàng như người mất hồn mà im lặng. Hồ gia chưa ai một lần thấy nàng suy sụp như vậy. Hạ Cố và phu nhân của ông cũng đau lòng không kém. Còn về Hạ Bạch hẳn cứ tự trách là ca ca mà không giữ lời hứa,hắn đã hứa là dù sau này có bất kỳ chuyện gì xảy ra hắn sẽ luôn đứng ra bảo vệ và giải quyết cho nàng. Nhưng bây giờ hắn cũng bất lực,chỉ biết ngày đêm ngồi trước cửa phòng nàng mà đau lòng. Nàng đã không ăn uống mấy ngày rồi,đến chiều tối nàng mới hỏi người hầu là Tiểu Linh đâu. Tiểu Linh nghe được tiểu thư gọi mình vừa vui mừng vừa xúc động chạy vội về phòng tiểu thư của cô.

“ Tiểu thư tỷ gọi mui.” Lâm Linh có chút e dè,vì nhìn tiểu thư bây giờ rất tiêu tụy. Chỉ mới 2 ngày thôi mà tiểu thư xuống sắc tới như vậy. Cô đã đi theo tiểu thư mình 10 năm thấy cảnh tượng này lòng cô không khỏi xót xa.

Cô không nhìn Lâm Linh mà vẫn hướng mắt về phía cửa sổ,nhìn vô định mà nói.” Em nói xem,nếu ta không chấp nhận lấy điện hạ thì ta rất bất hiếu đúng không.”

“Tiểu thư,người đừng nghĩ nhiều nữa. Chuyện đến mức này em cũng không dám khuyên tiểu thư như thế nào. Em sợ...” Lâm Linh nói với vẻ nhỏ nhẹ và khó xử. Cô sợ nếu cô nói tiểu thư nên đi lấy điện hạ,tiểu thư của cô sẽ không chịu nổi đã kích.

“ Không sao,chỉ là lấy chồng thôi. Em đi báo tin với cha mẹ và ca ca của ta. Ta đồng ý.” Ba chữ” ta đồng ý” dường như được nàng khó nhọc phát ra từ miệng của mình. Nàng không thể ích kỷ mà làm khác được. Họ là người nàng yêu thương nhất không thể vì một mình nàng mà dồn họ vào con đường chết.

Lâm Linh vẫn ngập ngừng khó xử,cô biết đây là tiểu thư vì nghĩ cho người thân nên mới làm như vậy. Cô thật muốn khóc thay tiểu thư,nhưng ngay lúc này tiểu thư ngay cả một giọt nước mắt cũng không có. Do dự hồi lâu cô vẫn quyết định đi báo tin dù kết quả thế nào thì đây cũng là lựa chọn của tiểu thư “tiểu thư cô nhất định phải hạnh phúc”.

Khi nghe được tin Hạ Hồ đồng ý,họ không những không vui mừng mà ai cũng gần như suy sụp,Hạ Hồ là một cô gái tốt tuy tính tình có chút bốc đồng và không ngoan ngoãn nhưng đều suy nghĩ cho người khác. Giờ họ chỉ biết cầu nguyện cho nàng không gặp bất trắc.

Sáng ngày nàng được Lâm Linh chải chuốt và trang điểm,nghe đầu điện hạ đích thân đến đây để đưa nàng về cung. Nàng hôm nay tinh thần đã đỡ hơn nhiều,thật tình mà nói chuyện khiến nàng buồn nhiều nhất cũng chỉ chiếm đi nửa tháng của nàng. Tuy không còn buồn nữa nhưng nàng vẫn không vui khi nghe đến chuyện lấy điện hạ. Hạ Cố đang tiếp đãi điện hạ ở đại sảnh. Thấy cũng không còn sớm ông cho gọi Hạ Hồ lên.

“Mẹ xin lỗi,bắt con phải chịu khổ rồi.” Từ lúc nàng được khoác chiếc áo tân nương lên đến giờ Hạ phu nhân không ngừng nhìn nàng và khóc rồi nói mấy lời xin lỗi này. Hạ Hồ thấy mẹ mình khóc như vậy không cầm lòng được,không muốn bà đau lòng mà nở nụ cười rạng rỡ.

“ Mẹ,con không sao. Sau này là thái tử phi con nên vui mới phải,mẹ,con nghe nói bên trong cung điện có nhiều đồ ăn ngon. Chỉ cần có đồ ăn ngon con nhất định sẽ không sao. Mẹ, mẹ thấy con có xinh đẹp không,có giống mẹ lúc thành thân với cha không.”

“Xinh đẹp rất xinh đẹp. Con đó vào cung phải tuân thủ nhiều quy tắc. Con nhất định không được ngang bướng như ở nhà có biết chưa?” Hạ phu nhân lúc này mới mỉm cười nhưng bà vẫn biết trong thâm tâm của Hạ Hồ vẫn rất đau khổ.

“Mẹ, mẹ đừng lo. Con vốn là định mệnh của thái tử điện hạ. Nhất định hẳn sẽ không để con phải chịu thiệt.” Hạ Hồ nắm tay bà nói một cách tự nhiên nhất, vì nếu không cố làm như vậy, nàng sẽ khóc mất.

Nghe con gái nói như vậy bà đương nhiên cảm thấy an tâm. Nàng nói cũng rất có lý. Sau khi an ủi được mẹ nàng quay sang nhìn vào gương mà ngẫm nghĩ “ Ta sẽ phải lấy người mà ta không quen biết, rồi sinh con cho hẳn. Ta còn chưa biết được tình yêu là gì.” Nàng tự thì thầm một mình. Yêu sao? Cả đời này có lẽ nàng cũng không biết được yêu là như thế nào. Lúc này tự nhiên nàng lại nhớ đến Mộ Lâm, không biết bây giờ hắn đang ở đâu. Hẳn không phải là người thất hứa mà nàng mới là người thất hứa với hắn.

3. Chương 3: Động Phòng Hoa Chúc

Lúc này ở đại sảnh Hạ Cố cùng Hạ Bạch đang quỳ xuống nghe thánh chỉ. Tên thái giám đi theo Thái tử điện hạ đến đây vừa giờ cao thánh thì lớn giọng đọc.

“Phụng thiên thừa vận Hoàng đế chiếu viết. Quan huyện Đông Nam Hạ Cố có công gả con gái duy nhất của mình cho con trai của trẫm tức Thái tử Vi Hàn trẫm hết sức vui mừng. Nay trẫm ban thưởng cho khanh hai ngọc bội Tây thổ, hai ấm thạch Ai cập, hai sấp vải nhung Thừa Châu, một bút danh của trẫm. Khâm thủ.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

2 Cha con Hạ cố vừa tạ ơn, Hạ Bạch đỡ ông đứng dậy nhận lấy thánh chỉ. Vừa lúc đó Hạ Hồ đang đội khăn tân nương được mẹ dìu vào đại sảnh.

“Tham kiến Thái tử điện hạ.”

Hạ phụ nhân vừa cúi đầu tham kiến người ngồi ở bàn giữa đại sảnh, liếc mắt nhìn Hạ Hồ vẫn đang đứng mà chưa hay biết gì. Liên dìu cho nàng cúi đầu xuống, nàng cũng nhận biết được sự tình liền thuận theo ý mẹ mình.

“Thần thiếp tham kiến Điện hạ.”

Hắn nhìn nàng vẫn còn cúi đầu không lên tiếng mà đi thẳng về phía nàng đỡ nàng đứng thẳng lên. Sau đó quay lại vợ chồng Hạ Cố gật đầu với hờ tỏ ý muốn đi. Hắn đích thân dìu nàng lên xe ngựa.

Trên xe ngựa lúc này chỉ còn nàng và hắn. Nhận thấy từ lúc lên kiệu đến giờ hắn vẫn không nói chuyện, trong lòng nàng không khỏi thắc mắc rốt cuộc tên Thái tử điện hạ này có bị câm hay không.

“Nè...à không, người...không đúng...Thái tử gì ơi...cũng không phải lắm...haizzz...bỏ đi bỏ đi, xem như ta chưa nói gì. Tiếp tục chúng ta tiếp tục im lặng.”

Nàng trước giờ ăn nói vụng về, một chút lễ nghi còn không biết. Suy đi tính lại ngày tháng sau này rất khó sống.

Nghe qua cách ăn nói của nàng hẳn nhếch miệng cười. Xem ra dù không cần tháo khăn tân nương xuống hẳn vẫn có thể biết được nàng là ai.

Hai người vẫn tiếp tục im lặng cho đến khi nàng được người nào đó dìu vào phòng tân hôn của hai người. Nàng đang hỏi hỏi không biết mình đang ở đâu thì nghe được tiếng bước chân không vội vã mà mang chút mạnh mẽ kia. Hẳn đến trước mặt nàng. Người hầu mang cây gậy vào và nhắc hẳn tháo khăn tân nương xuống. Giây phút cảm gậy lên tim hẳn vẫn còn đập thình thịch, hẳn là người dưới một người mà trên vạn người mà tim lại đập nhanh trước nàng. Từ từ dùng gậy tháo chiếc khăn ra, gương mặt nàng dần lộ ra. Khi cả gương mặt đã được tháo hết khăn hẳn mới nhìn lại dung nhan của nàng, hôm nay nàng quả thật rất xinh đẹp. Hẳn đứng như trời chồng. Lúc này nàng mới kịp ngẩng đầu lên trong mắt ánh sợ hãi bỗng chốc hóa thành kinh ngạc. Nàng trợn trừng mắt nhìn hắn. Hẳn phất tay ý cho người lui ra.

“Mộ Lâm huynh,sao huynh lại ở đây,huynh định cướp tân nương à. Không được đâu,như vậy là phạm tội khi quân huynh sẽ bị mất đầu đó.”

Trong đầu nàng không ngừng hiện ra những thắc mắc. Nàng vừa mừng vừa thấy lo cho hấn,lỡ như bị đám thị vệ bắt nhất định sẽ không toàn thân.

Hấn phì cười rồi nhìn nàng nói.

” Không phải ta đã hứa là sẽ gặp nàng hay sao.”

Hấn nói xong lập tức tiến lại chỗ nàng ngồi lên giường ánh mắt vẫn không ngừng quan sát nàng.

Nàng cười gượng tỏ ý khó xử mà nói.

“Tuy là nói huynh giữ lời hứa,nhưng huynh đột nhập vô đây là không đúng. Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của ta,ta cũng là người đã có tướng công rồi,huynh làm vậy nhất định sẽ mang họa,huynh mau về đi.”

Nàng vừa nói vừa cố ý đẩy hấn ra.

Hấn vẫn cười mà nhìn nàng,nói nàng ngốc quả thật không sai. Trong lúc này ngoài cửa lại vang lên tiếng nói của người hầu làm động tác đẩy hấn đi của nàng bỗng chốc dừng lại.

“Điện hạ,nô tài đem điểm tâm đến cho người.”

“Được rồi mang vào đây,xong rồi người lui ra.”

Thấy được tên thái giám lui ra và đóng cửa lại hấn mới quay sang nhìn nàng.

Nàng lúc này đã mất chữ O mồm chữ A mà nhìn hấn.

“Huynh...huynh...huynh..huynh chính là Thái tử điện hạ...”

Nói xong nàng lấy tay che miệng không cho mình kêu la lên vì quá hốt hoảng.

Hấn ép sát vào người nàng,miệng mỉm cười tỏ vẻ hài lòng mà nói.

“Nương tử à,nàng có cần hốt hoảng tới như vậy không?” Càng tiến gần hơn hấn nói tiếp.

“Chẳng phải nàng nói hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta sao,vậy chúng ta nên tranh thủ mới phải.”

“Không được,không được đến gần ta.”

Nàng vừa nói nước mắt đã lưng tròng. Tại sao lại là hấn. Vậy mà trước khi làm tân nương nàng còn nhớ đến hấn,thật bỉ ổi. Sao hấn lại gạt nàng.

Thấy nàng đã khóc,hấn lúng túng lùi lại,cuộc đời hấn đảo kiểng không ngại chỉ sợ nhất là nước mắt nữ nhân.

“Được rồi,ta không lại gần nàng nữa,được chưa. Nàng đừng khóc,ta...ta...sẽ chỉ ngủ ở đây mà không làm gì nàng,được không?”

“Nằm xa ta ra”

Nàng vừa nhìn hấn với ánh mắt đê phòng.Điều này khiến hấn vô cùng khó chịu.

Nửa đêm nàng vẫn trần trọc xoay qua xoay lại không ngủ được. Nàng liếc mắt nhìn hấn hình như hấn vẫn chưa ngủ.

“Nè...huynh ngủ chưa.”

Không nhìn nàng hấn mở mắt nhìn thẳng lên trần nhà nói.

“Nàng nghĩ ta sẽ ngủ khi có một con sâu ở bên cạnh hay sao...còn nữa nếu nàng mà còn xưng hô kiểng đó ta không chắc được nàng sẽ yên bình đâu.”

Nàng đương nhiên không ngờ đến nỗi không biết hấn đang ám chỉ mình,cũng không muốn chấp nhất với hấn.

“Ồ,vậy Điện hạ. Tại sao huynh lại nói dối ta.” Chuyện này thì cho xin đi nàng không phải gốc đâu chỉ là một số chuyện nàng sẽ hỏi rõ ngọn ngành rồi mới phán nên chém đầu hay tống vào nhà lao.

Hắn quay người sang nhìn nàng,ánh mắt lạnh lùng của hắn dù là ở đâu chỉ cần nàng xuất hiện tự nhiên mà hóa ấm áp.

“Nếu ta nói vì muốn cho nàng bất ngờ nàng có tin ta?”

Nàng ngập ngừng hồi lâu cũng không biết nên trả lời thế nào.

“ Ta không biết.”

Nói xong câu này nàng dùng ánh mắt cảm phẫn nói tiếp.

“Không đúng,ta không nên tin mới đúng. Ta và huynh chỉ gặp nhau lần đầu. Còn nữa con người ta thế nào,ta bao nhiêu tuổi,ta thích gì,mỗi bữa cơm ta ăn bao nhiêu bát, chưa hết ta là một người bình thường huynh nói giết là có thể giết được,huynh nói cưới là có thể cưới được hà tất gì tổn công như vậy?!”

Dường như trong những lời nói của nàng còn mang chút gì đó giận giữ. Giận dữ, là giận giữ của những ngày qua được đem ra trút hết một lần.

“Nàng nói cũng có lý,ta là người nói giết là có thể giết nàng nói cưới là có thể cưới nàng thì sao chứ,ta nói động phòng thì nàng có cho ta động phòng không?”

Hắn thở dài nhìn nàng rồi nói tiếp. “

Thất bại lớn nhất đời ta là giữ lời hứa với nàng.”

“Hahaha,Điện hạ huynh đây gọi là hứa có lợi nhuận rất cao đó. Huynh chỉ hứa sẽ gặp lại ta mà bây giờ huynh xem chẳng phải là mang ta đi làm nương tử của huynh luôn hay sao.” Nàng vừa méo máo vừa nói với vẻ phải chịu khổ cực.

“Ta có.”

Hắn vẫn không rời mắt khỏi nàng,mang vẻ bình tĩnh và ánh mắt sâu thẳm nói.

“Ta đã hứa sẽ cưới nàng.”

2 người bỗng trở im lặng hơn bao giờ hết,ở thời khắc này cách tốt nhất đừng nói gì cả,cứ nghe nhịp đập trái tim mà hiểu rõ. Nàng đương nhiên thắc mắc hắn đã hứa với nàng khi nào,ngập ngừng rồi nàng cũng không hỏi. Vì nàng muốn từ từ hiểu rõ con người này,dường như trong ánh mắt của hắn chứa rất nhiều tâm sự.

Sau khi nói chuyện với hắn xong nàng đã ngủ thiếp đi lúc nào cũng không hay biết. Sáng sớm thức dậy nàng đã nghe văng vẳng bên tai tiếng của tên thái giám hôm qua.

“Điện hạ,đến giờ lên triều rồi.”

Tuy nói hắn chỉ là điện hạ nhưng cũng đang là người tiếp quản không ít chuyện triều chính thay vua cha. Mỗi ngày hắn đều phải lên triều sớm để họp bàn văn võ bá quang.

Nàng lười biếng dậy đắp chăn và ngủ tiếp lại tiếp tục nghe giọng nói kia.

“Nàng dậy đi.”

Phải rồi nàng bây giờ đã là Thái tử phi của hắn làm sao có thể ngủ như vậy được. Nhưng mà nàng vẫn ngủ. Trong lúc mơ màng ngủ còn nghe hắn đọc cả một bào văn dài,nàng còn thắc mắc không biết hắn đã soạn thảo từ khi nào. Còn buồn ngủ nên nàng chỉ nghe được đại loại như hắn bảo nàng phải đi thăm hỏi hoàng hậu,rồi ở bên cạnh trò chuyện với bà ấy. Câu nàng nghe rõ nhất là phải đợi hắn về rồi dẫn nàng đi ăn cơm. Xong rồi nàng ngủ tiếp đây.

Sau khi nàng tỉnh lại đã thấy một người phụ nữ đứng trước giường nàng. Cũng may là bà ta không đáng sợ lắm nếu không sẽ dọa chết nàng.

“Thái tử phi người dậy rồi à,để nô tì giúp người thay y phục.”

“Ồ,được.”

Người đó là Quang ma ma. Nghe nói là do hoàng thượng ban tặng cho nàng,để hầu hạ cốt là để giúp nàng hiểu rõ tình hình trong cung và nội quy.

“Tôi phải đến gặp hoàng hậu.”

Nói xong nàng lập tức chạy ra cửa,rồi bỗng đứng sững lại.

“À ta quên mất là Thái hậu ở đâu,không phải,là ta không biết Thái hậu ở đâu.”

“Để nô tì dẫn người đi.”

Thế là nàng cùng Quang mama đi đến điện của hoàng hậu.

Sau khi nghe được nô tì ở cung của nàng báo lại là nàng đã đi thăm viếng Thái hậu, hấn nổi giận dùm dùm. Sai người gọi nàng về nhưng năm lần bảy lượt vẫn không gọi được. Hấn đành cất công đi một chuyến. Nàng thật không biết sống chết,hấn đã cân dặn nàng phải đợi hấn về không được tùy tiện đi gặp mẫu hậu của hấn mà nàng lại làm ngược lại,thật quá sức chịu đựng. Bây giờ thì hay rồi,hoàng hậu nghiêm khắc như thế nào hấn đều biết rõ nàng lại là người không thích tuân thủ lễ nghi,diệu dàng thực nữ còn chưa kể tính tình lại ngang bướng,không biết hòng hậu bây giờ đã cho nàng ăn 20 chượng hay quỳ trước bô tác.

4. Chương 4: Cái Tác Tay

Hoàng Thái Hậu là người được ca ngợi nhiều nhất trong triều đại này. Với tính tình được cho là có quy tắc,từ khi nhập cung đến khi lên ngôi Hoàng Hậu bà đúng là được xứng danh mẫu nghi thiên hạ. Tất nhiên đi cùng với sự nghiêm khắc của bà sẽ không thiếu đi phần cứng rắn. Được biết trước giờ bà thường phạt đều công tâm. Hấn là cháu nội được bà yêu thương nhất bởi từ nhỏ hấn đã ý thức được vị trí mà biết rất biết nhẫn nại và chăm chỉ. Mẹ của hấn cũng là phi tần mà bà vừa ý nhất,nhưng lại không may mất sớm,bà đặc biệt quan tâm hấn nhiều hơn.

Bước đến trước điện Thái Hậu hấn đã nghe được tiếng cười giòn giã.

Không phải là đang xử phạt hay sao?

Trước mặt hấn là nàng đang ngồi xoa chân cho Thái Hậu miệng luôn thuyên nói gì đó khiến bà rất vui vẻ.

“Hà nhi khẩu kiến Hoàng tổ mẫu.”

“à, Hà nhi,con xem Thái tử phi của con thật hiểu chuyện,hahaha.”

Ở lại trò truyện được một lúc thì hấn đã cáo lui trước,cũng không quên kiểm cố cho nàng về theo. Có lẽ có một điều mà hấn không biết ở nàng đó là nàng rất biết cách làm trưởng bối yêu thích.Trên đường hấn không ngừng thắc mắc.Chuyện này thật quá ngoài sức tưởng tượng của hấn.Không nhin được nữa hấn đành hỏi nàng.

“Xem ra Hoàng tổ mẫu rất hài lòng với nàng.”

Nàng chỉ im lặng mà đi trước chứ không thềm trả lời câu hỏi của hấn,hấn đang nghĩ có phải hấn quá nuông chiều nàng rồi không?!

Về đến cung Thái tử hấn mới nhìn nàng bằng ánh mắt có chút nghiêm nghị và giận dữ nói.

“Sao nàng lại đi gặp Hoàng tổ mẫu.”

Nàng lúc mới chịu chừng mắt lên nhìn hấn.

“Nè,huynh nói lý được không,rõ ràng huynh bảo ta đi gặp người trước.”

“Ta...” Hấn mù mờ không nhớ được, rất cuộc trí nhớ của hấn từ khi nào lại kém đến như vậy. hấn có bảo nàng đi gặp Hoàng tổ mẫu sao.

“Huynh đừng nói là huynh đang mộng du nên chỉ vô tình ngồi dậy nói với ta như vậy thôi?”. Nàng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hấn. Số ta thật khổ, lấy được Thái tử điện hạ bị nhốt trong cung như vậy thì thôi đi, còn lấy đúng một người mang bệnh mộng du và dâng trí, thật bi ai.

“Ta nói nàng không được đi gặp Hoàng tổ mẫu một mình, phải đợi ta về ta sẽ cùng đi với nàng dùng cơm với Hoàng tổ mẫu.”

“Là huynh nói như vậy sao? Hay là ta nghe nhầm rồi...bỏ đi bỏ đi. Ta không chấp nhất huynh.”

Hấn nghe câu nói của nàng thật sự muốn cãi nhưng tự biết thân biết phận, cãi nhau với nữ nhi đặc biệt là nữ nhi ngang bướng sẽ không có một lợi ích nào.

Sau chuyện đi gặp Hoàng Thái Hậu, dường như trong cung ai cũng tò mò về nàng Thái tử phi này. Trong tò mò có ghen tị, trong ghen tị có đố kỵ, trong đố kỵ là không nhìn vừa mắt. Đạo gần đây nàng cũng thức thời mà ngoan ngoãn ở trong cung, vì có một người ngày đêm luyện thuyên bên cạnh cảnh cáo nàng không được chạy lung tung tránh gặp tai họa. Trong cung cũng như một xã hội thu nhỏ, người như nàng từ một con quạ đen đột nhiên biến thành phượng hoàng các phi tần đương nhiên xem không vừa mắt. Lời đồn đại về nàng cũng không ít và tất nhiên những lời đồn đại đầy ác ý đó cũng không khiến nàng bận tâm. Người bây giờ không vừa mắt nàng nhất là Lam phi (là phi thứ hai đứng sau hoàng hậu và một phi nữa. Bà ta đã không vừa mắt Thái tử điện hạ đương nhiên cũng không vừa mắt nàng. Còn nói về tình cảm nàng và hấn cũng có cải thiện đôi chút, có thể nói là rất khởi sắc.

Hôm nay thời tiết đẹp nên nàng đã cố tình đi dạo quanh hoa viên để thay đổi không khí. Đi một hồi nàng mới nhận ra đã đi đến cung Lam phi, không suy nghĩ nhiều nàng vội chạy về cung của mình. Về đến cung Hoàng thái hậu đã cho triệu nàng, nàng cũng không bất ngờ lắm vì thường ngày người đều triệu nàng vào cung trò chuyện.

Bước đến đại sảnh, nàng đã thấy có rất đông người, có Lam phi, Thái Hậu, 1 cung nữ đang quỳ dưới đất có cả hấn.

“Thái tử phi, con có biết ai gia triệu hồi con là vì việc gì không?” Thái hậu ngồi ở ghế giữa đại sảnh, cũng không dùng ánh mắt ám áp thường ngày nhìn nàng, mà thay vào đó là ánh mắt nghiêm khắc.

“con không biết.”

“Nàng không biết, nàng đường đường là Thái tử phi trong tương lai còn có thể là đấng mẫu nghi thiên hạ mà lại làm ra chuyện độc ác như vậy, rất cuộc ta có thù gì với nàng.” Lam phi đứng một bên dùng tâm trạng kích động mà nói với nàng.

Thái hậu vừa nhìn hành động này của bà đương nhiên không thuận mắt nhưng cũng giữ vẻ bình thản. Nhìn nàng nói.

“Lam phi vừa bẩm báo con mèo được nàng ta nuôi 3 năm qua đã bị chết dưới hồ gần hoa viên điện của con.”

“Chuyện này vậy thì có liên quan gì đến con.” Ngập ngừng nhìn qua ánh mắt của từng người nàng mới hiểu ra mà nói tiếp. “Các người nghi ngờ con hãm hại một con mèo sao?”

Lam phi nghe được câu nói của nàng cơn giận chưa hề nguôi kia lại thêm một lần bùng phát. “Thái tử phi, ta đây chưa từng vu oan cho một ai, nàng nghĩ ta rảnh rỗi đi đổ lỗi cho nàng hay sao? Cung nữ của Mạc phi tử (phi tần thứ 2 sau hoàng hậu) nhìn thấy nàng đứng cạnh hồ trong hoa viên của cung ta đổ vào thời điểm con mèo của ta mất tích, vậy nàng nói sao đây?”

Nàng nghe hết những lời này mới vỡ lẽ. Hóa ra họ cho gọi nàng để chất vấn nàng đã hại chết một con mèo. Thậm chí nhân chứng cũng có. Nàng liếc mắt nhìn hấn, từ đầu đến cuối chưa từng lên tiếng vẫn giữ vẻ mặt đó lạnh lùng vào nghiêm nghị. Rồi mắt khỏi hấn nàng mới thấy thất vọng, bản thân là nương tử của hấn mà một câu nói đỡ hấn cũng chưa từng nói ra.

“Đủ rồi. Con mèo đó là vật từ mộng cổ ban cho Lam phi ta sẽ ban cho nàng một con mèo khác. Còn về chuyện này dừng lại ở đây đi, ta mệt rồi.” Thái dùng ánh mắt mát kiên nhẫn nhìn Lam phi.

Những chuyện như thế này sao có thể qua mắt được bà, Lam phi tốn công sức như vậy để đổ tội cho Thái tử phi thật dễ dàng nhìn ra Hoàng hậu chưa từng thuận mắt nàng ta. Còn về cái cô Thái tử phi này tính tình lại thật giống bà lúc còn trẻ. Nếu là các phi tần khác sẽ nháo nhào kêu oan thì nàng một tiếng cũng không giải thích. Điểm này bà lại càng ưa mắt nàng.

“Thái hậu nhưng mà...”. Lam phi tốn công sức mà chỉ nhận được kết quả như vậy thật không ngờ lại càng không cam tâm.

“Chẳng lẽ Hoàng hậu muốn vì một con mèo mà dùng hình với Thái tử phi hay sao?”

“Thần thiếp không có ý đó...chỉ là...”

“Đủ rồi,ta đã mệt. Hàn nhi con đưa Thái tử phi về cung đi. Những chuyện cần làm tiếp theo ai gia chắc không cần phải nói,có đúng không?”

“Dạ,hà nhi hiểu rõ.”

Nói rồi hần dắt tay nàng đi nhanh ra khỏi cung Thái hậu,đi như bay về cung của hần.

Đến nơi tay nàng đã đau nhức không thể chống cự được.

“Nói,có phải nàng không để lời nói của ta ở trong lòng.”

Nàng cười nhạt nắm lấy cổ tay bị hần nắm đến tấy đỏ kia bước đến gần hần,nàng nhìn thẳng vào hần.

“Vì ta có thể giúp huynh được sống,nên huynh mới lấy ta có đúng hay không?” Chuyện này do các phi tần và cung nữ khác đồn lên hết cung. Nhưng nàng vẫn không để tâm. Nếu không có thái độ ngày hôm nay của hần nàng còn nghĩ những lời nói ác ý kia không đúng.Bây giờ thì sao chứ...

“Nàng trả lời câu hỏi của ta.” Hần quát,hần đã tức giận đến mức mí mắt đỏ hoe,lúc này nếu đứng trước hần không phải là nàng,nhất định hần sẽ bóp chết người đứng trước mặt.

“Đúng đó,Thái tử điện hạ người có phải tự suy diễn quá hay không. Ngài chỉ là hôn phu trên danh nghĩa của tôi thì bảo tôi đặt ngài ở trong lòng có vô lý quá không...”

“bóp”

Nàng chưa nói hết câu,đã bị hần tác một cái. Cơn giận giữ của hần đã đến tột cùng,là hần quá nuông chiều nàng.

Nàng ôm mặt nhìn hần,nước mắt tự nhiên mà rơi xuống. Nàng hoàng toàn không muốn khóc,đặc biệt là trước mặt con người này.

“Người đâu,kể từ bây giờ không được phép để Thái tử phi ra khỏi phòng. Cơm nước 3 bữa đầy đủ,ai dám làm sai ý ta chém”

Những lời được nói ra từ miệng hần như con dao cắt đứt từng đoạn trong lòng nàng. Nàng đau lòng ư,đúng nàng đau lòng.Ở đây ngoài đại ca của nàng hần là người duy nhất để nàng dựa dẫm. Nàng đau lòng không phải vì hần không tin nàng,cũng không phải vì hần lớn tiếng. Nàng đau lòng vì cái tác kia.Từ khi gặp hần đến giờ đây là lần đầu tiên hần đánh nàng và dùng ánh mắt thất vọng đó nhìn nàng.

5. Chương 5: Lời Hứa Năm Đó

Có câu “tiếng lành đồn gần,tiếng xấu đồn xa” quả thật không sai,chuyện hần đánh nàng dường như cả cung đều biết. Người đồng cảm thì ít nhưng hờ hê thì nhiều. Nàng lại được dịp làm một Thái tử phi thất sủng.

Hần mấy ngày qua cũng không về cung mà ở lại thư phòng xem tấu chương. Hạ Bạch luôn ở cạnh hần nghe được tin này cũng hết sức nóng lòng nhưng lại không dám hỏi hần.

“Hạ Bạch,uống rượu với ta đi.”

Hắn chán nản nhìn Hạ Bạch bằng ánh mắt nhiều tâm tư,kiểu như chỉ cần dùng một cành cây nhỏ đánh hắn cũng sẽ làm hắn đau như sắp chết.

Chủ nhân yêu cầu nô tài làm sao dám kháng lệnh vậy nên Hạ Bạch đành ngồi xuống uống với hắn. Từ khi mụi mụi vào cung số lần được gặp mụi mụi cũng nhiều hơn trước. Chỉ là mấy ngày nay có được chuyện như vậy mà hắn vẫn chưa đi thăm nàng,lý do là chủ nhân của hắn cứ vùi đầu vào tấu chương cả ngày đêm một câu cũng không nói chuyện.

“Có phải người thấy bất công với mụi mụi của người lắm không.”

Hắn đã uống được khá nhiều mới lên tiếng nói chuyện.

“Thần không dám. Chỉ là thần cũng tin điện hạ làm việc gì cũng sẽ có lý do.”

“Hahaha,đúng là người rất hiểu ta.” Hắn cười khan,cười đến nỗi thấy được ánh mắt đau lòng trong hắn. “Duy chỉ có nàng là không hiểu ta.” Hắn nói rất nhỏ dường như chẳng muốn cho ai nghe thấy.

Hạ Bạch nghe được câu nói của hắn cũng thấy ngạc nhiên. Dường như hắn đặt rất nhiều hy vọng vào mụi mụi,Hạ Bạch đi theo hắn đã 4 năm. Một thời gian đủ để biết được hắn. Nhưng bộ dạng này là lần đầu bắt gặp trên người hắn.

“Con người ta xưa nay vô cùng giữ lời hứa. Nhưng người có thấy ai vì một lời hứa với một cô bé mà làm cả chuyện kinh thiên động địa chưa. Có đó. “ Rượu vào lời ra,những lời này coi như không có rượu hắn cũng sẽ giữ trong lòng đến tắc nghẽn mà chết.

12 năm trước.

Ở thị trấn Đông Nam là một cô bé đang khóc tay nắm chặt tay một cậu bé khác.

“Mụi mụi,đừng sợ ta sẽ tìm gặp mẹ cho mụi mà.”

Hạ Hồ vì quá ham chơi với lũ trẻ con nên từ khi nào bị lạc cũng không biết. Khi nhận ra được thì nàng đã bị lẫn vào đám đông. Thấy một cô bé đứng khóc tức tưởi tinh thần nghĩa hiệp của ai đó cũng chỗi dậy liền chạy đến bên cạnh bé gái đó.

“ Ca ca,huynh nói thật chứ.”

“Ta hứa,hãy tin ta ta luôn là người giữ lời hứa.”

Cũng may là Hạ Hồ còn nhớ được tên cha của mình. Đối với một quan huyện nhắc đến tên của ông đương nhiên sẽ dễ tìm hơn rất nhiều.

Hắn năm đó cùng cha của mình vi hành. Tuy tuổi còn nhỏ nhưng võ nghệ không tồi cũng có thể tự bảo vệ được bản thân nên được cho phép đi cùng. Phần khác cha hắn cũng muốn hắn nhìn thấy được sự thống khổ của dân gian mà tương lai có thể là đấng nam nhi vì dân mà hành sự.

Sau khi tìm được mẹ cho Hạ Hồ cũng đã là chiều tối. Hắn đành ở lại ăn bữa cơm với nhà nàng. Tuy lúc ấy hắn chỉ là đứa trẻ 12 tuổi nhưng tác phong lẫn cách nói chuyện hoàn toàn không giống một đứa trẻ. Ăn nói lễ độ nha nhã,đi đứng không nhanh không chậm. Nếu không phải vì gương mặt trẻ con thì người ta còn lầm tưởng hắn đã 18 tuổi.

Ngày hôm sau hắn đã đến tìm nàng để tạm biệt vào sáng sớm nhưng không gặp được nàng,hắn đành nhắn lại với người hầu nhà nàng “Đợi sau này huynh sẽ quay lại cưới mụi”.

Lời nói năm đó của một cậu bé thì ai có thể xem đó là thật. Nhưng với hắn đó là một lời hứa nghiêm túc. Hắn thích nàng,phải. Sau này khi không còn gặp được nàng nữa không những từ thích biến thành không mà còn từ thích biến thành yêu.

Bao năm qua hắn vẫn cho người báo tin tức của nàng. Người mà hắn nhớ mong bao năm qua là nàng. Thật khó tin khi cậu bé chỉ 12 tuổi lại còn chôn giấu tình cảm của mình làm cho nó ngày càng lớn.

Quay lại với hiện thực hắn lúc này đã say khướt không còn mở mắt lên được nữa chỉ có thể nằm gục xuống bàn.

Hạ Bạch thấy vậy cũng không nghĩ nhiều mà đưa hấn về cung của nàng.

Nàng mấy ngày qua ăn ít ngủ ít. Cứ nghĩ đến ánh mắt lúc đó hấn nhìn nàng lòng lại không khỏi đau nhói. Kỳ lạ tại sao lại có cảm giác này. Nàng cũng không chủ động đi tìm hấn nhưng chỉ lòng nàng rõ nhất nàng muốn hấn về đây.

“Tiểu Hồ mau giúp ta.”

Bình tĩnh, trước mắt nàng là hấn đang gục đầu xuống còn Hạ Bạch thì đang dìu hấn.

“Ca ca, bị làm sao vậy.”

“Đừng hỏi nhiều nữa mau giúp ta chăm sóc Điện hạ. Người uống rất nhiều. Cũng khuya rồi ta ở lại đây sẽ không tiện. Ta về trước đây.”

Sau khi đặt được hấn xuống giường Hạ Bạch cũng tìm cách chuẩn mắt. Để lại 2 người họ tự sinh tự diệt.

Nàng ngồi bên giường thật lâu cũng chỉ nhìn hấn. Miệng không ngừng lẩm bẫm.

“Gi chứ, uống say rồi thì quay về đây ngủ sao. Thật chẳng xem nơi đây ra gì. Huynh muốn không ở thì không ở, ở thì ở hay sao. Haizzz giờ huynh nằm hết giường của ta ta phải nằm ở đâu đây?...á...”

Nàng vẫn lẩm bẫm nên tất nhiên không hề đề phòng. Hấn nắm chặt eo kéo nàng nằm trên người hấn. Nở nụ cười gian manh nói.

“Nằm trên người ta”

6. Chương 6: Bốn Phận Phu Thê Cũng Đã Làm Rồi!

Chưa kịp phản ứng đã không biết từ khi nào nàng bị ép dưới thân hấn.

“Huynh định làm gì?”

“Nàng nghĩ ta định làm gì thì ta sẽ làm như thế.”

“Đừng giở trò lưu manh.”

Hạ Hồ đưa hai tay che ngực lại.

“Nương tử, chúng ta động phòng đi.”

Hấn nói xong lập tức không cần nghe câu trả lời của nàng mà trực tiếp dán lên môi nàng một nụ hôn. Nàng lúc này đã hoảng loạn đến mức không biết mình là ai và đang ở đâu luôn rồi.

Vậy là một đêm nương tử, tướng công người ta ân ái.

Sáng ra nàng đã không thể nào dậy nổi nữa, đêm qua tất cả như là một giấc mơ.

Mở mắt ra nàng thấy mình đang ở trong vòng tay của hấn.

“Nàng dậy rồi sao?”

Hấn không mở mắt vẫn cứ dùi mặt vào mái tóc nàng mà nói.

“Ồ”

“Có đói không?”

“Có...một...một chút!”

Hấn vòng tay xiết chặt nàng vào lòng hơn.

“Nương tử nàng có trách ta không?”

“Ta...”

“Hứa với ta đi!”

Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hắn.

“Hứa?”

“Dù có ra sao cũng phải tin ta, đừng nghe những lời người khác nói!”

....

“Được,ta hứa”

Hắn mỉm cười hôn lên trán nàng.

Sau hôn đó nàng đã đặt ra một ngàn câu hỏi. Hắn tại sao lại làm vậy? Có phải thích mình? Không không,hắn không thích mình đâu. Nhưng mà hắn hôn mình. Hắn còn... chắc hắn không thích mình đâu nhỉ.

Khi thích một người thật không đơn giản. Tuy nói nàng và hắn cơ hội gây tiếng sét là khá ít,nhưng người ta là con gái mới lớn lại gả cho một nam nhân ưu tú tới như vậy. Nhớ ngày đầu gặp nhau ai đó tự xưng là lão nương của người ta mà giờ đây đã là nương tử đường đường chính chính,thậm chí bổn phận của phu thê cũng đã làm xong.

Hôm nay Thái hậu cho triệu nàng và hắn đến cùng dùng cơm.

“Trước khi ăn cơm ta có vài chuyện phải nói với 2 con.”

“Hoàng tổ mẫu cứ nói ạ!”

Hắn lên tiếng.

“Hạ Hò và Vi Hàn đã thành hôn được 2 tháng. Nhưng trong cung không ít lời đồn đại về con ai gia chắc không phải nhắc. Con có điều gì muốn nói hay không?”

“Thưa Hoàng tổ mẫu điều này Hò nhi không để ý.”

Nàng vốn dĩ không hề quan tâm những gì người khác nói.

“Con như vậy không phải không tốt. Nhưng con có nghĩ con cũng nên dập tắt lời đồn đại về con.”

“Con...con không nghĩ tới.”

“Được. Vậy bây giờ con bắt đầu nghĩ đi.”

“Bằng cách nào ạ!”

“Haha,đứa trẻ này. Con vốn dĩ ngây thơ. Nhưng ở trong cung không phải là nhà con,con không thể ngây thơ như vậy!”

“Vậy theo ý người là...”

“5 ngày sau ta sẽ đi Thờ Chu bái bồ tát. Có lẽ sẽ mất vài tháng,ta giao hậu cung lại cho con.”

7. Chương 7: Vụ Án Lý Phi,mạc Phi

Kể từ ngày Thái hậu ban lệnh cho nàng cai quản hậu cung. Nàng đã là một cái gai nay còn được là một cái gai rất to,rất chướng mắt. Tuy họ không một ai phục nhưng cũng không ít người lui tới thăm hỏi nàng,nàng là người gặp biết bao nhiêu kẻ lừa đảo trộm cướp thì việc họ giả tạo như vậy sao lại có thể qua được mắt nàng.

Hắn và nàng dạo này tình phu thê rất tốt, sau khi xử lý xong công việc đều về cung gặp nàng. Hoàng thượng nghe được tin này cũng rất vui mừng, vài năm nữa hắn cũng sẽ kế thừa ngôi vị này, nên sớm có tin vui là được rồi.

Dạo này thời tiết vào đông nên cũng khá lạnh. Nàng lại là một con sâu lười nên chỉ chụm chân ở phòng mà ngủ. Dạo gần đây nàng ăn uống khá hơn, luôn thèm ăn cũng không biết vì cái gì. Mà ma người hầu của nàng cũng chỉ thấy nàng muốn ăn nhiều thì vui mừng làm thật nhiều đồ ăn.

Nàng đang chụm chân chuẩn bị lim dim ngủ thì ở ngoài đã nghe xôn xao tiếng nói chuyện, không phải, là cãi nhau mới đúng.

“Đừng nói nhiều, để cho Hồ Thái tử phi phân xử.”

“Được đi thì đi ta sợ nàng sao”

Ngoài cửa là Mạc phi và Lý phi không ngừng la hét, làm cho người khác nghe chỉ thấy chói tai bực mình.

Khi nàng bước ra đã thấy 2 người họ nhìn nhau bằng ánh mắt ám hận đến mức muốn nhai tươi nuốt sống đối phương.

“Xin hỏi hôm nay Mạc Phi và Lý phi đến tìm con có chuyện gì hay sao?”

Tuy nói nàng cai quản ở hậu cung, bây giờ là đứng dưới 1 người mà trên vạn người. Nhưng xét lại 2 phi tần này cũng là phi tần của hoàng thượng nàng lại là con dâu, cũng phải cung kính như mẫu hậu.

“Hồ Thái tử phi, con là người cai quản chốn hậu cung. Nên có việc này ta phải nhờ con lấy lại công bằng cho ta.”

Lý Phi nói với giọng uất ức.

“Hồ Thái tử phi, ta thân là một Mạc phi nương nương được hoàng thượng đích thân phong tặng. Vậy mà Lý phi lại vu cáo cho ta đã đánh đập tô tài của nàng ấy.”

Mạc phi tức tối nói.

“Mạc phi tử đừng biện minh, rõ ràng cung nữ của ta đã nói tử đã gọi cung nữ của ta lên và tra khảo.”

“Tại sao ta phải tin lời một cung nữ nhỏ nhoi kia chứ.”

2 người họ mỗi người một câu, không ai chịu thua ai. Nàng đến mức này cũng đành lên tiếng.

“Người đầu, kê thêm bàn ghế và rót thêm ấm trà cho Mạc phi và Lý phi ngồi xuống nói chuyện. Đến khi nào 2 người nói chuyện xong hẳn mời ta ra.”

Tiếng nói của nàng làm cho 2 ả ta giựt mình quay lại nhìn nàng. Cũng nhận ra được mình hơi quá nên đành hạ giọng nói.

“Hồ Thái tử phi, thật ngại. Do ta quá ám ức.”

Lý phi lên tiếng đầu tiên. Trong cung không phải nàng chưa từng nghe về danh tiếng của Lý phi. Vốn chỉ là một cung nữ bình thường nhưng được hoàng thượng sủng ái mà lập làm phi. Tính tình cũng không khác gì với những phi tần khác, cũng chỉ suy nghĩ cách mà moi móc nói xấu người khác.

“Nếu 2 người đã tìm con như vậy. Đương nhiên con sẽ phải giải quyết chuyện này. Nhưng con muốn xác minh xem cung nữ kia hiện giờ đang ở đâu, và con muốn gặp nàng ấy.”

Nghe vậy Lý phi liền cho người truyền cung nữ đó vào. Bà ta vừa gặp cung nữ bước vào liền chạy tới đỡ lấy cung nữ mà khóc lóc, thương xót.

“Bầm...bầm Thái tử phi, có nô nô tì...”

Cung nữ ngược mặt lên mặt cô ấy đã đầy dấu tay, còn có cả dấu của roi quốc. Nàng nhìn thấy trong lòng không khỏi xót xa. Thân là cung nữ một năm chắc gì đã được về gặp cha mẹ, làm nô tì cho người ta một chữ nói sai liền mang đi chém đầu lúc nào không biết.

“Người nói đi, là ai đã đánh người ra nông nỗi này?”

Nàng hỏi.

“Bẩm...Thái tử...phi là Mạc phi đánh nô tì...”

Nàng đứng nhìn những lời ám úp phát ra từ miệng của cô cung nữ kia lòng không khỏi nghi ngờ. Thật ra Mạc phi không phải là người tốt,nhưng sống trong một môi trường đầy rẫy toan tính. Hôm nay hại người chắc gì hôm sau không phải người bị hại.

“Người sắc lão,ta còn chưa gặp người. Lại vu oan cho ta.”

Mạc phi tức dậy chỉ muốn bỏ nhào đến mà giết chết cung nữ đó.

“Được rồi Mạc phi,con sẽ xử lý.”

Nàng nói xong quay sang nhìn Lý phi nói.

“Lý phi người nói xem tội tra khảo người vô cố sẽ xử như thế nào?”

Lý phi nghe như vậy liền mở cờ trong bụng,hắn nàng đã đứng về phía ả.

“Là phạt 20 trượng cho người có chức quyền trong cung.”

“Vậy,Mạc phi người nói tội du khống xử như thế nào?”

Mạc phi lúc này mới lên tiếng.

“Là phạt 25 trượng.”

“Vậy con đã hiểu. Người đầu lôi cung nữ này ra đánh 45 trượng cho ta!”

Cung nữ nghe nàng nói như vậy không khỏi hoảng hốt,ngay cả 2 phi tần ở đây cũng bất ngờ nhưng không ai lên tiếng ngăn cản.

Khi cung nữ đã được kéo ra khỏi cửa nàng mới ra lệnh cho bọn nô tài dừng lại.

“Không cần tra khảo cung nữ đó nữa! Lý phi người còn gì để nói hay không?”

Nàng hỏi.

“Thái tử phi ý nàng là sao ta không hiểu!”

“Vừa nãy khi ta triệu hồi cung nữ Lý phi đã không ngừng khóc lóc xót xa. Vậy mà khi ta đòi tra khảo cung nữ người lại không ngăn cản,như vậy liệu có quá bất thường!”

Lý phi không ngờ nàng sẽ dùng cách này để thử ả ta. Mặt ả dần tái xuống. Cung nữ của ả thấy vậy cũng thức thời mà quỳ xuống nhận tội. Rằng là Lý phi cố tình đánh đập cô ta rồi đổ lỗi cho Mạc phi đánh người của mình.

“Chuyện ngày hôm nay cũng không hay ho gì,con quyết định đuổi cung nữ này ra khỏi cung. Còn về Lý phi thân người cũng là trân quý nên con sẽ không dùng cách đó mà xử phạt. Thay vì vậy con muốn người xin lỗi Mạc phi.”

Lý phi nghe được mình bị xử như vậy đương nhiên cũng không hài lòng. Nhưng cũng đành cuối đầu xin lỗi Mạc phi.

8. Chương 8: Dùng Cách Lưu Manh Mà Xử Phạt

Sau khi mọi chuyện được xử lý xong xuôi nàng được Quang ma ma điều về phòng. Vừa đến cửa phòng thì...

“Ây...mệt chết ta...mệt chết ta. Thật ra phải giả vờ nghiêm trang như vậy ta thật sự rất ngứa ngáy. Haizzz,cũng may là ta nhanh chí,nếu còn để hai người đó đứng ở đó nữa ta càng cần phải uống 20 than thuốc bổ cũng không thể khỏe lại được. Bà nói xem,sao họ lại phiền phức tới như vậy.”

“Thái tử phi người thật sự đã làm rất tốt. Lại còn vô cùng độ lượng.”

Quang ma ma lên tiếng.

“Hahaha. Ta không tốt như vậy đâu. Bà biết không trong đầu ta lúc đó chỉ nghĩ là bây giờ nên cho Lý phi trồng cây chuối hay cây ngô, đến khi bà ấy mỏi chết thì thôi. Nhưng cũng nghĩ lại vì gia pháp trong cung không thể làm chuyện mất mặt như vậy cho nên ta mới không thêm dùng mấy cách của ta đó.”

Nàng nói xong cũng cười thật lớn, Quang ma ma là người luôn giữ vẻ mặt nghiêm nghị cũng nhìn theo nàng mà cười. Nói đi cũng nói lại từ lúc vào cung bà ta là người chăm sóc cho nàng. Nàng chuẩn bị làm gì sai liền nhắc nhở nàng.

Tin tức vụ án mà nàng xử lý cũng mau chóng được đồn thổi khắp cung, số ít người lúc đầu không có thiện cảm với nàng bây giờ cũng đã hết lời khen ngợi. Tuy nhiên đó chỉ là số ít.

Tin tức này cũng nhanh chóng tới tai của hần. Hần cũng vô cùng vui mừng mà sai tiểu Nô ban cho nàng những món nàng thích ăn nhất.

Được dịp no nê. Vỗ vỗ cái bụng no của mình nàng nhìn liếc qua tiểu Nô ánh mắt gian xảo, nụ cười gian xảo.

Tiểu Nô cũng thấy có chút gì đó lạnh lạnh sóng lưng.

“Tiểu Nô, người nó xem. Nếu suốt ngày chỉ ăn rồi đi ngủ có phải rất chán hay không?”

“À, bẩm Thái tử phi nô tài nghĩ cũng sẽ chán.”

“Vậy người nói xem, chúng ta ra sân thả diều vừa làm cho bản thân vui vẻ, thức ăn cũng dễ tiêu có đúng không?”

“Bẩm Thái tử phi như vậy... như vậy... không tốt lắm ạ.”

“Aizzza, người muốn ta buồn đến chết hay sao. Đi với ta đi mà hic.”

Nàng dùng vẻ mặt đáng thương đôi mắt chớp chớp nhìn tiểu Nô.

Nửa canh giờ sau.

“Nè, người thả ngu quá. Phải dục dây có biết không?”

Nàng vừa lớn tiếng hò hét, vừa chỉ đạo cho tiểu Nô đang loay hoay với con diều của mình.

Một chút

Hai chút

Ba chút...

“Aizzza thật nhàm chán, sao nó chỉ bay mà không thể như mấy con chim kia được nhỉ?”

Hạ Hồ là một người cực kỳ cả thèm chóng chán. Chơi một xíu thôi đã cảm thấy hối hận vì trời lạnh như vậy mà lại thả diều, lúc này ở nhà ngủ có phải hay hơn không. Nhưng mà... ánh mắt nàng chợt lóe sáng... Hay là nàng tìm một xíu cảm giác mạnh nhỉ.

Suy nghĩ vừa dứt cũng là lúc nàng đang ở trên cây, cố gắng giữ con diều nhưng nó đã đang dần rơi xuống rồi. Nàng đang định dùng khinh công chộp lấy con diều nhưng mà tiếng la thất thanh của ai đó làm nàng tiếp đất nhanh gọn...

“Tiểu Hồ coi chừng.”

Hần vừa định chạy đến đỡ lấy nàng nhưng khi tới kịp gốc cây nàng đã nằm sấp trước mặt hần.

“Nàng có sao không, hả?”

“À, ta không sao? Haha. Không sao, không có việc gì.”

Nàng vẫn nằm sấp trên đất miệng cười hì hì vẫy tay với hần.

“Có thật không sao không? Đứng dậy xem!”

“Ồ..” Nàng nghe lệnh hấn bò dậy định đứng lên nhưng mà...

“Á..”

“Sao vậy hả”

“Hình như chân bị chặt rồi.”

“Để ta xem.....quả thực bị chặt rồi.Nào lên lưng ta cõng nào vào phòng.”

Hấn quay lưng lại,nàng vừa nhìn tấm lưng rộng của hấn trong lòng có chút vui sướng,tấm lưng này thật sự rất thoải mái.

Về đến cung,chân nàng cũng được hấn băng bó.Xử lý xong hấn cũng không quên liếc nhìn tiểu Nô chắt vắn.

“Tiểu Nô,sao lại dẫn Thái tử phi đi thả diều.”

“Không phải là mục không yên nên mới muốn tiểu Nô đi cùng không liên quan...”

“Câm miệng,đợi ta xử lý tiểu Nô,rồi đến nàng.”

Nàng cũng nghe vậy mà cuối đầu câm miệng,ánh mắt liếc nhìn tiểu Nô bất lực.

“Nói.”

Hấn gần nhẹ. Làm cho tiểu Nô không ngừng rung sợ.

“Nô tài biết lỗi.”

“Ta có một quy tắc như thế nào.”

Tiểu Nô tự nhiên bị hỏi không ngừng rung rẩy mà chưa kịp trả lời đã bị hấn nói cho một câu.

“Người ra cửa cầm hai chậu nước,tự phạt. Nhắc lại 2 vạn lần câu ”Biết sai thì không được làm” cho ta>”

”Nô tài tuân lệnh.

Sau khi tiểu Nô rời khỏi,hấn mới liếc mắt nhìn nàng.

“Thực xin lỗi huynh ta chỉ muốn chơi một chút cho vui vẻ. Mấy ngày qua ăn rồi ngủ thực sự rất buồn chán,nên mới nông nổi như vậy...ừm...”

Nàng còn chưa giải thích xong đôi môi đã bị ai đó giữ lấy. Không phải. Mấy ngày qua đúng là phu thê ở cạnh nhau nhưng sát xuất ân ái lại không cao nha. Từ lần làm tròn bổn phận thu thê đến giờ đây là lần thứ 2 hấn hôn nàng. Hạ Hồ dần dần say vào nụ hôn của hấn,môi hấn rất mềm,rất ấm.

Đến khi nhận thấy nàng không thể thở nữa mới buông ra.

Hạ Hồ đỏ mặt ấp úng nói.

“Không...không...không phải huynh nói phạt ta sao?”

“Vừa rồi đã phạt rồi...”

Hấn im lặng một hồi rồi chợt hiểu ra điều gì đó quay lại nhìn thẳng nàng nheo mắt nói.

“Không phải vừa rồi nàng xem đó là ban thưởng chứ!”

“Ai...ai nghĩ như vậy chứ. Ta,ta,ta là thấy huynh quá lưu manh.”

“Được,vậy sau này,mỗi lần nàng làm sai,ta sẽ dùng cách lưu manh này mà chừa phạt nàng.”

“Mặc,mặc,mặc kệ huynh. Ta đi ngủ.”

Hạ Hồ thẹn quá hóa giận cố tình nói mấy lời đó rồi quay mặt vào trong mà nhắm mắt lại.

Hấn chỉ biết nhìn nàng như vậy mà mỉm cười.Thật ra lại thấy rất đáng yêu nha.

Ngoài cửa phòng Hạ Hồ.

Tiểu nô không ngừng giang hai tay,mỗi bên một thùng nước miệng lẩm bẩm “Biết sai thì không được làm là thứ 1236,biết sai thì không được làm lần thứ 1237,biết sai mà không được làm lần thứ 1238..”

Tác giả: nè tiểu Nô,bị phạt sao.

Tiểu Nô: Cô còn dám nói,rõ ràng chẳng vì cái quy tắc gì đó mà cô viết hay sao. Viết từ hồi chương 1 đến chương 8 mới nhắc lại,ta làm sao nhớ.

Tác giả: (gãi đầu,cười hề hề) Ta còn không nhớ,huống chi là ngươi. Nhưng mà anh Điện đã nhắc cho ngươi nhớ rồi.

Tiểu Nô:(nhìn qua nhìn lại) anh Điện là thằng nào?

Tác giả: há há,là Thái tử điện hạ đó.

Tiểu Nô: (phun nước bọt)phi!Tới khi Điện hạ nhắc ta cũng là lúc ta phải chịu phạt rồi. Tất cả là tại cô.

Tác giả: (Rõ lên đầu của tiểu Nô một cái.) Có tin về sau ta sẽ không cho ngươi một lời thoại nào hay không. Câm miệng tiếp tục chịu phạt đi. Phu thê người ta đang ân ái trong kia ngươi âm ỉ cái gì. Được rồi. Ta phải đi ăn cơm đây. Kệ ngươi.

Tiểu nô: (căm phẫn nhìn tác giả) Được rồi xem như cô lợi hại. Ai bảo cô tạo ra tôi. Mà mà mà,lúc này tôi đã nói đến lần thứ mấy quên rồi nhỉ,aaaaaa,cô hại tôi chưa đủ thảm hay sao? KHIẾT NHI...

(Hề hề,đừng nhìn như vậy. Mà vội đánh giá ta hung dữ nha. Ta rất hiền.)

9. Chương 9: Cảm Ơn Sự Cố Gắng Của Nàng

Mấy ngày qua trong cung vẫn yên ả. Từ lúc nàng xử án công minh đến giờ Mạc phi cũng có ít thiện cảm với nàng,vì vậy thường xuyên qua lại.

Hắn dạo gần đây khá bận rộn vì nghe đâu ở một tỉnh lẻ đang bị lũ lụt nghiêm trọng. Hắn lại là người đảm nhận lo vụ này. Thời gian hắn về chỗ nàng cũng ít đi,đa số là ngủ ở thư phòng. Nhưng mà nếu có thời gian cũng không quên tranh thủ về cung gặp nàng. 2 phu thê họ tình cảm khá tốt nha.

Nghe tiểu Nô báo lại hắn đã thức cả đêm qua để làm việc. Nàng cũng thấy nên làm chút gì đó cho hắn. Rồi lật đật chạy đến phòng bếp bảo bọn nhà bếp dạy nàng nấu chè mội nhĩ.

Đầu bếp ở đó đương nhiên khá ái ngại nhưng vì nàng một mực sai bảo nên cũng tuân lệnh. Sau cả buổi chiều “đốt nhà bếp” cuối cùng món chè mội nhĩ của nàng cũng xong.

(Tác giả: Tiểu Nô đó là chè hay sao?

Tiểu Nô: Ồm...ừm nói thật thì giống món chè kho hơn?

Tác giả: Chè kho sao? Oa nghe rất đặc biệt,ta phải đi thử!

Tiểu Nô: Khoan! Tôi nghĩ tình cô viết cho tôi những lời thoại kèm theo như này,khuyên cô chân thành TUYỆT ĐỐI ĐỪNG ĐỤNG VÀO!

Tác giả:???)

Nàng vừa bước đến trước cửa thư phòng đã dập bật thêm mà té... Chân thành xin lỗi,ở một thời đại nào đó còn có cái kiểu vội chạy đến đỡ lấy nàng khi chưa kịp tiếp đất thì...

“Rầm”

À! Đúng vậy, không giống như trong trí tưởng tượng của chúng ta. Đã hai lần rồi từ lúc té từ trên cây đến lúc té sấp mặt ở trước thư phòng thì nàng đều tự mình tiếp đất không qua một trung gian nào cả.

Hắn đang đọc tấu chương, nghe âm thanh lớn kia cũng ngẩng đầu lên. Tiếc là hắn không bắt ngờ vì người đó là nàng, ngoài nàng ra chẳng ai lại đi đứng vụng về trước mặt hắn như vậy.

Tuy không bắt ngờ là mấy nhưng hắn cũng nhanh nhẹn bỏ tấu chương xuống rồi chạy đến đỡ cái người vẫn còn nằm trên mặt đất kia.

“Không sao chứ!” Hắn ân cần hỏi vừa điều nàng đến ghế ngồi xuống.

“Không sao không sao!” Vẫn thái độ với gương mặt ngu ngơ đó.

Có ai còn nhớ hình tượng một Hạ Hồ đầu đội trời chân đạp đất, trước mặt kẻ gian thì nghiêm nghị, trước mặt người hiền lành thì chính nghĩa. Nàng bây giờ như một cô nương gốc gác, tất nhiên là chỉ ở trước mặt hắn mới trở nên như vậy.

“À, ta nghe nói huynh đã không ngủ cả đêm qua, nên có vô tình nấu cho huynh một chén chè, hề hề! Cũng may lúc này ta không cầm, nếu không phải đi nấu lại cái khác!”

Khoan đã! “Vô tình nấu” cho hắn sao. Nói dối không chớp mắt. Sáng sớm ai đó đã ra đến nhà bếp năng nỉ các đầu bếp đến trưa, rồi ai đó còn dành cả buổi chiều để nấu món này. Đó là vô tình sao?

Tiểu Nô cũng vội bụng chén chè lên cho hắn. Hắn quan sát kỹ chén chè rồi nhìn nàng e ngại nói.

“Nàng chắc là nàng đã nấu chè chứ?”

“Đúng vậy, có gì sao?”

“Ý ta là, nàng không bị nhầm lẫn giữa màu sắc chè và thịt kho?”

“Đây là do lão bếp già nhất ở cung dạy ta!”

“Ồ...”

Hắn vẫn còn nghi ngại nhưng tất cả cũng là tâm huyết của nàng, làm sao hắn có thể bỏ qua. Hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần, hắn bắt đầu thử thưởng đầu tiên.

Chân mày đang giãn nở vì tình cảm ấm áp nàng dành cho thì cũng từ từ co rúm lại.

Hắn khoát tay ý bảo người hầu đem nước đến. Người hầu vừa đem nước đến hắn đã chộp lấy rồi uống một hơi dài. Sau khi dư vị trong miệng không còn làm tê cứng lưỡi và môi hắn mới nói.

“Tiểu Hồ, ta hỏi nàng. Ngoài không phân biệt được màu sắc ra, lưỡi nàng có nếm được vị hay không?”

“Tất nhiên là có rồi, sao hả không ngon sao?”

Hắn vỗ tay cười cười, lúc này thật muốn khóc.

“Tốt, nàng rất có tiền đồ. Rất tuyệt nha!”

Nói xong câu “đau lòng” vừa rồi hắn cũng liết qua tiểu Nô rồi cười tươi. Nụ cười này lại làm tiểu Nô lạnh sống lưng.

“Tiểu Nô, số chè Thái tử phi nấu, đều ban thưởng hết cho người!”

“Điện hạ, người không cần làm vậy đâu!”

Tiểu nô đứng bên cạnh hắn nghiêng răng nói nhỏ với hắn. Rồi quay sang cười xã giao với Hạ Hồ.

“Ai bảo người không cung cấp đường cho nhà bếp. Mà để muối ở nhà bếp nhiều như vậy thật gây tai họa!”

Tiểu Nô nghe câu nói này cũng chỉ xúc động muốn chết.

Hắn nói xong cũng đuổi hết người hầu ra ngoài mà nhìn ngắm nàng.

Ai đó ngượng ngùng đỏ mặt.

“Huynh sao lại nhìn ta như vậy?”

“Cảm ơn nàng.”

“Không cần cảm ơn ta vô tình nấu cho...”

Không đợi nàng nói xong hấn cũng dùng vẻ mặt tình cảm mà nói cướp lời.

“Ta biết,nàng đang cố gắng. Ta nhìn thấy hết. Cảm ơn nàng đã vì ta mà cố gắng như vậy.”

“Không! Không có gì!”

Hấn vội ôm chầm nàng vào lòng. Không nói thêm gì nữa. Lúc này hấn chỉ muốn như vậy thôi. Nữ nhân vì hấn mà sống mà chết không thiếu. Nhưng nữ nhân hấn yêu cùng hấn vượt qua phong ba bão tố thì chỉ có một.

Quay lại với tiểu Nô. Tất cả theo lý mà nói đều do ai đó hoa mắt chóng mặt,nhìn đường thành muối. Không những vậy khi lão già bếp đang bận rộn thì trả lời qua loa với nàng “phải cho nhiều đường” nàng cũng tuân lệnh mà làm theo. Thế là cả đêm đó tiểu Nô chỉ có thể vừa uống nước xong thì chạy đi mao xí,mao xí rồi lại uống nước.

(Tác giả: Hề hề,thật ngại quá. Để cho tiểu Nô bé bỏng của chúng ta luôn gặp nạn như vậy! Còn không biết đến khi nào mới tu thành chính quả)

Vài ngày sau vì tin Mã tiểu thư sắp về mà ai nấy cũng sốt sắng. Nghe nói cô ta là con gái của Mã thái sư,từ nhỏ đã ra vào cung như nhà của mình. Cô ta và Thái tử điện hạ được xem là thanh mai trúc mã.

Hạ Hồ nghe kể về cô gái đó,ngoài tò mò còn có chút khó chịu nha. Khó chịu là vì hấn và cô ta là thanh mai trúc mã cơ đấy. Còn nàng chỉ là nương tử mấy tháng nay. Nghĩ đến ngày tháng trước kia hấn cùng một cô gái khác như hình với bóng,trong lòng nàng dấy lên một nỗi niềm gì đó khó tả.

10. Chương 10: Ta Sẽ Không Tin Thái Tử Điện Hạ Huynh Nữa!

Hôm nay là ngày Mã Tứ Lan về. Trong cung bàn tán xôn xao,ai không muốn biết cũng bắt buộc phải biết. Thậm trí nàng còn nghe được bọn họ nói “Mã tiểu thư và Thái tử điện hạ là thanh mai trúc mã,ai cũng cho rằng họ sẽ lấy nhau. Nào ai ngờ lại có một Thái tử phi chen chân. Tính tình Mã tiểu thư thật không dễ gì chịu được sự thật này đâu!”

Nghe thì đã nghe rồi,nàng làm gì được.

“Mã tiểu thư yết kiến.”

Thái giám vừa dứt tiếng thông báo cánh cửa đã bị đập ra. Vừa xuất hiện là một cô gái so với Hạ Hồ nhan sắc còn kém nhưng so với những người khác cũng được gọi là một mỹ nhân. Cô ta trên tay cầm một roi da,ánh mắt quét qua căn phòng rồi dừng lại trên người Hạ Hồ.

“Ngươi là Thái tử phi.”

Hạ Hồ đương nhiên thấy kỳ lạ khi một cô gái bước vào nói những lời này. Nàng cũng ít nhiều đoán được cô gái này là ai,với loại người này nàng không muốn giao tiếp nhiều. Thậm trí nàng cũng đã hứa với Hoàng thái hậu không được động tay động chân mà phải hiền thực. Nàng chỉ liếc mắt qua cô gái đó rồi tiếp tục luyện chữ.

“Ta hỏi ngươi đó,không nghe thấy à”

Nàng vẫn tiếp tục im lặng.

“Ha! Thì ra thái tử phi mà Hàn ca ca chọn lựa lại chính là người bị cầm điếc cơ đấy!”

Hạ Hồ cố nhẫn nhịn,nhưng dường như không thể nhịn được nữa.

“Cô là ai? “

Hạ Hồ hỏi.

“Ta là Mạc Tứ Lan, là con gái của Mạc thái sư. Sao hả biết sợ rồi sao? Haha. Ta có nên nhìn lại con mắt của Hàn ca không chứ, tại sao cứ lại đi lấy một người như cô!”

“Đúng vậy! Ta rất sợ! Cô thật đáng sợ!”

Nói đến đây Hạ Hồ dừng lại một chút. Mạc Tứ Lan nghe được như vậy đặc ý cười lớn nhưng câu tiếp theo Hạ Hồ nói làm cho cô ta tức giận đến mức lỗ tai và lỗ mũi ra khói.

“Ta rất sợ một người địa vị cao mà chẳng biết lễ phép, ngay cả tẩu tẩu của mình cũng dám dùng lời lẽ này để nói. Hay do nhà họ Mạc các người dạy con cháu phải nói chuyện như vậy với người lớn!”

Haha! Thật hiếm thấy. Đây là lần đầu tiên Hạ Hồ trách mắng và dạy dỗ người khác, còn dùng giọng điệu của một tẩu tẩu.

“Người...”

Mạc Tứ Lan thẹn quá hoá giận, dùng roi da trên tay quất thẳng đến bên Hạ Hồ.

Cũng may Hạ Hồ biết võ công tất cả các chiêu của cô ta đều được nàng tránh nhẹ nhàng. Càng đánh càng mệt, Mạc Tứ Lan tức giận vứt bỏ cây roi da. Dậm chân tại chỗ ra vẻ giận giữ.

“Thái tử điện hạ đến.”

Cùng lúc này Thái tử điện hạ lại đến. Sớm không đến, muộn không đến. Đến ngay lúc trận chiến giữa hai người phụ nữ đã kết thúc.

“Hàn caca.”

Cô ta chạy đến nắm chặt cánh tay của hắn lay lay rồi khóc thút thích.

“Tứ Lan, mụ về sao không đến tìm ta?”

“Ummm... người ta muốn đi chào hỏi tẩu tẩu trước, ai ngờ ăn nói vụng về lại bị tẩu tẩu đánh cho!”

Cô ta vừa nói vừa cố ý vạch tay lên, trên tay hiện ra một vết đỏ do roi đánh.

Hạ Hồ không giải thích. Điều này càng làm hắn khó chịu. Hắn nhíu chặt mày lại nhìn nàng chủ ý muốn nàng tự giải thích cho hắn thân. Nhưng nàng không hề làm như vậy. Chỉ im lặng nhìn Mạc Tứ Lan với ánh mắt khó tin.

“Nàng không định nói gì hay sao?”

“Ta không làm!”

Lúc này Mạc Tứ Lan lại lên tiếng châm dầu vào lửa.

“Vậy chẳng lẽ ta tự làm rồi đổ lỗi cho cô!”

Ánh mắt hắn nhìn nàng không còn là mong chờ mà là tức giận.

“Nàng mau xin lỗi Tứ Lan!”

Hắn ra lệnh.

“Ta không làm sao phải xin lỗi.”

Tuy nàng chỉ là một cô gái của quan huyện nhỏ. Nhưng tính tình lại hết sức cứng rắn. Đã làm thì nàng không tiếc rẻ gì xin lỗi người khác, còn nếu đã không làm thì nhất quyết đánh chết cũng không xin lỗi.

“Ta không muốn nhắc lại!”

Hắn gắng nhẹ.

Hắn bây giờ làm nàng không còn nhận ra. Ha! Vì một Mac tiểu thư hắn lại thay đổi tới như vậy. Vậy mấy ngày qua là gì chứ,giấc mơ sao?

“Hàn ca,mọi không cần nữa. Huynh đừng tức giận. Mọi đói rồi,muốn ăn đồ ăn ngon đó.”

Cơn tức giận của hắn cũng bị diệu đi chút ít khi có tiếng nói của Tứ Lan. Hắn đành không nhìn nàng mà đi thẳng ra cửa.

Hạ Hồ không muốn giải thích với hắn nữa. Sau bao nhiêu chuyện hắn vẫn như vậy,vẫn hồ đồ!

“Ta nói cô không tin cũng không sao! Ta và Hàn ca là thanh mai trúc mã một Thái tử phi bất đắc dĩ như cô làm sao có thể làm tình cảm chúng ta xa cách. Cô hãy nhớ rõ thân phận của mình. Hàn ca cưới cô vì cô có thể cứu mạng Hàn ca.”

Cô ta không nói Hạ Hồ cũng quên mất. Động lực hắn lấy nàng,bất chấp nàng là một người thế nào là vì di chúc của Thái thượng hoàng. Lúc này Hạ Hồ chỉ muốn cười,cười thật to cho sự ảo tưởng mấy ngày qua của mình.

Đến chiều tối hắn mới về đến cung của nàng. Nàng từ lúc hắn đi cũng không thiết đứng dậy,vẫn ngồi ở ghế đó. Nhìn mông lung.

“Định im lặng đến khi nào?”

Thanh âm hắn cắt đứt sự mơ màng của nàng. Thanh âm đó lạnh lùng hơn bao giờ hết. Hạ Hồ ngược mặt lên,chỉ cười nhạt với hắn mà không trả lời.

“Có phải ta không đủ tư cách để nghe nàng tâm sự có đúng hay không?”

Câu hỏi này suy đi suy lại thật không thấy hợp lý cho câu chuyện này chút nào. Hạ Hồ nghe được,chỉ hiểu đơn giản hắn trách cứ nàng.

“Huynh không tin ta!”

Giọng nàng khàn khàn,có chút xúc động.

“Chứng cứ rành rành muốn ta làm sao tin!”

Hạ Hồ cười khẩy. Thật không ngờ. Nàng và hắn im lặng hồi lâu cũng không ai nói với ai câu gì. Nước mắt không biết từ lúc nàng cũng đã rơi. Khi hắn chán nản chuẩn bị rời đi nàng mới lên tiếng với giọng rung rung.

“Ta luôn tin huynh. Ta hứa sẽ tin huynh thì sẽ luôn tin huynh. Chỉ có huynh là không hề tin tưởng ta. Hạ Hồ ta sẽ không tin Thái tử điện hạ Vi Hàn huynh thêm một lần nào nữa!”

Hắn dừng bước chân lại định quay đầu nói với nàng điều gì đó nhưng nàng đã chạy đi mất.

11. Chương 11: Nhị Hoàng Tử

Từ ngày hắn và nàng cãi nhau nàng cũng chẳng mấy may ra ngoài chỉ nằm chòm kín chăn mà ngủ. Hắn nghe nói đã cùng với Mã tiểu thư gì đó đi săn bắn mấy hôm nay chưa về,nghe vậy nàng có chút khó chịu,nhưng khó chịu thì được gì?

Hôm nay nàng bỗng nổi hứng nên tự nhiên muốn ra ngoài,mà lâu rồi nàng vẫn chưa về nhà thật ra vô cùng nhớ cha mẹ. Dự định tiếp theo của nàng là trốn khỏi cung về thăm cha mẹ. Nào ngờ đang giả dạng thái giám đi đưa tin để xuất cung thì bị thị vệ chặn lại tra xét phát hiện bên trong toàn là vàng bạc châu báu,lại phải đánh nhau một trận với hắn.

Cùng lúc này có một người đi tới làm hành động của tên thị vệ dừng lại Hạ Hồ cũng theo đó mà ngoảnh mặt lại nhìn.

“Là ta sai nô tài đem ít châu báu cống nạp cho quan Dung Lạp. Có chuyện gì sao?”

Người nam nhân lên tiếng,tiếng nói chậm rãi không hốt hoảng,không tức giận,không lười biếng. Đủ nghe để diệu dàng,đủ hiểu để tránh xa.

“À,nếu đã là thuộc hạ do nhị Hoàng tử Vi Ngôn người,thì thuộc hạ thật không dám làm khó dễ. Thật thất lễ,thất lễ.”

Người thị vệ lúc này còn ra vẻ nghiêm nghị như không thể khoan dung cho kẻ xấu thì bây giờ lại chẳng khác nào một tên su nịnh. Cũng chẳng trách hẳn được,ai bảo đứng trước mặt hắn là con trai thứ 2 sau Thái tử điện hạ “Nhị hoàng tử Vi Ngôn”.

Nghe được mấy câu su nịnh của tên thị vệ Vi Ngôn cũng chẳng buồn liếc mắt hắn mà chỉ nhìn Hạ Hồ. Huynh ta và Hạ Hồ quen biết vào một dịp tình cờ.

Hôm đó Hạ Hồ đang giúp nhà bếp làm món bánh đậu xanh,nói là giúp nhưng thật ra nàng muốn nâng cấp tay nghề của mình vì có ai đó nói “nàng rất có tiền đồ”. Hạ Hồ ngây thơ đương nhiên sẽ tin là thật.

Nàng còn đang vui mừng vì vừa làm xong món bánh đậu xanh định sẽ cho hắn(Vi Hàn) thưởng thức,nhưng ai ngờ hắn lại đi ngủ sớm.

Đang ôm cả đĩa bánh đậu xanh ngồi buồn trước cửa thì một người dáng dấp cao ráo,dưới ánh trăng rằm gọi sáng khuôn mặt Hạ Hồ bắt gặp khuôn mặt đó vô cùng trong sáng. So sánh với Vi Hàn thì Vi Ngôn lại khác biệt hoàn toàn. Dáng dấp Vi Hàn mạnh mẽ uy nghiêm thì đối lại Vi Ngôn uyển chuyển. Vi Hàn mang khuôn mặt lạnh lùng,đôi mày hay nhíu lại thì Vi Ngôn lại mang vẻ đẹp trong sáng,thư sinh. Ở trong cung này gặp được một người như Vi Ngôn quả thực là hiếm thấy. Nhìn huynh ta chỉ thấy được sự đáng tin cậy và đôi mắt ánh lên vẻ trân thành.

“Thái tử phi,tỷ sao lại ở đây?”

Vi Ngôn hỏi.

Từ lần đầu gặp Hạ Hồ là lúc nàng ra mắt trước văn võ bá quang,hôm đó yến tiệc linh đình huynh ta chỉ kịp nhìn lướt qua nàng. Ấn tượng đầu tiên là nàng không quá xinh đẹp nhưng lại khiến người khác nhìn thì khó quên,không quá diệu dàng nhưng nhìn nàng cũng biết được ở bên nàng rất bình yên.

“Người là...”

Hạ Hồ luôn đang trí,trong cung có bao nhiêu Hoàng tử,bao nhiêu công chúa,bao nhiêu phi tần Quang mama mỗi ngày luôn nhắc đi nhắc lại,tiếc là như “đàn rã tai trâu”. Nếu Quang mama biết được đến giờ nàng vẫn không biết nhị hoàng tử Vi Ngôn là ai nhất định trái tim già yếu của bà sẽ rĩ máu.

“Ta và tỷ chỉ gặp nhau 1 lần nên không nhớ ra ta cũng phải. Ta là Vi Ngôn.”

“Vi Ngôn...Vi Ngôn...Vi Ngôn. A ta nhớ rồi huynh là tam hoàng tử.”

Ừm...ờ,ai đó lẩm nhẩm tên người khác một hồi cuối cùng cũng nhớ ra,nhưng lại nhớ nhầm Vi Ngôn với tam hoàng tử Vi Ngạn. Haizzz

Hắn đưa tay che miệng giấu đi nụ cười của mình,rồi nhìn nàng không hề khó chịu mà còn tỏ vẻ hứng thú nói.

“Là Nhị hoàng tử!”

Câu nói này của hắn làm cho nàng không khỏi xấu hổ.

Thế là đêm đó họ ngồi ngoài hiên nói hết chuyện này đến chuyện khác. Hạ Hồ kể về những oanh oanh liệt liệt lúc chưa vào cung. Còn Vi Ngôn chỉ nghe gật gù rồi thỉnh thoảng che miệng cười.

Tất nhiên có nhiều người nói với nàng không phải ai trong cung cũng đáng tin cậy,nhất là người chỉ gặp qua 1,2 lần. Nhưng không hiểu sao đối với huynh ta nàng lại rất muốn kể cho huynh ấy nghe,muốn trò chuyện với huynh ta. Còn huynh ta thì tỏ ra ngưỡng mộ và hứng thú với những truyện nàng kể.

Hỏi ra mới biết, thì ra Vi Ngôn từ nhỏ đã bị bệnh. Lớn lên sức khoẻ cũng không được khoẻ mạnh cho mấy. Chỉ được ở cung rồi đọc sách, khi luyện chữ. Vì vậy mà thay vì võ nghệ thì chữ nghĩa của huynh ta chiếm toàn bộ con người này. Nghe Hạ Hồ kể về việc nàng quậy phá, ngao du, học võ, đánh nhau... Vi Ngôn lại vô cùng ngưỡng mộ.

Họ cứ như vậy, người thiếu kẻ dư. Trò chuyện đến khi trời mờ sáng.

Vài ngày sau nàng và Vi Ngôn qua lại thường xuyên. Mỗi lần nấu được món mới hay chế tác được môn võ hay nàng đều chạy đến chỗ huynh ta cho huynh ta xem, cho huynh ta thử. Tình bạn bè của họ vì vậy mà khăng khít hơn.

Hôm nay lại một lần nữa Vi Ngôn giúp nàng thoát khỏi ải của đám thị vệ. Nàng nhìn huynh ấy huynh ấy nhìn nàng, giao tiếp bằng mắt.

-Thật lòng cảm ơn huynh, huynh là ân nhân cứu mạng cứu khổ cuộc đời đầy phong ba bão táp của ta.

-Chờ cô đền đáp ta.

-Nhất định, nhất định.

Nói rồi nàng cũng xoay lưng chạy nhanh khỏi cung, sợ chỉ xê xít một chút liền bị bắt lại.

Vì Hạ Hồ là người sống không cần quy tắc. Việc người lớn hơn mình 3 tuổi gọi mình là tỷ tỷ thật nghe chướng tai. Vì vậy mà nàng đề nghị huynh ấy gọi nàng bằng tên

12. Chương 12: Đi Bắt Gian

Sau khi Hạ Hồ về đến Thị Trấn Đông Nam cũng là chuyện của chiều ngày hôm sau. Nói đến chuyện trốn khỏi cung lần này, cũng phải khen Hạ Hồ là gan to bằng trời. Nàng vốn đang là người cai quản hậu cung mà lại phạm lỗi nếu chuyện này bị lộ ra sẽ gặp rắc rối không nhỏ.

Hạ Hồ đương nhiên hiểu rõ, nhưng với tình hình gần đây nàng thật chỉ muốn về gặp cha mẹ mình.

Trời sắp tối Hạ Hồ mới bước đến cửa Hạ gia. Căn nhà này, cánh cửa này trước kia không để ý cho lắm sao bây giờ nhìn lại cảm thấy nó đẹp hơn loại gỗ tốt trong cung.

Hạ Hồ do dự nhấc tay lên định gõ cửa mấy lần rồi cũng không dũng cảm mà hạ tay xuống. Cứ như vậy đứng đến nửa canh giờ cũng không ai biết nàng đang ở đó.

“Tiểu thư là tỷ có phải không?”

Nàng vẫn còn do dự thì một tiếng nói của cô nương nào đó vang lên, âm thanh đó tràn ngập vui mừng còn có cả ngờ vực. Lâm Linh không thể tin được là sẽ gặp lại tiểu thư của mình, vừa mừng, vừa lo. Lo sợ đó chỉ là một giấc mơ.

Cô nhỏ hơn tiểu thư chỉ có 1 tuổi, lớn lên cùng tiểu thư, săn sóc hầu hạ tiểu thư từ nhỏ tình cảm như tỷ muội ruột. Sau khi tiểu thư xuất giá, không đêm nào là cô không mơ thấy tiểu thư. Có lúc mơ thấy tiểu thư rất vui vẻ cười đùa với cô như ngày nhỏ vậy, lúc lại thấy tiểu thư khóc sướt mướt vì bị Hạ lão gia phạt quỳ trước nhà. Ngay bây giờ tiểu thư lại đứng trước mặt cô bằng da bằng thịt.

“Lâm Linh!”

Nghe thấy giọng nói của Lâm Linh nàng như vớ được khúc gỗ khi đang dưới nước. Nàng không suy nghĩ nhiều theo bản năng chạy đến ôm chặt Lâm Linh mà òa khóc. Lâm Linh biết đây không phải là mơ cũng xúc động mà khóc theo. Cả 2 ôm nhau khóc một lúc cũng chịu buông ra rồi đi vào nhà.

Hạ Hồ nhìn quang căn nhà, từ từ đi qua hoa viên, đến đại sảnh. Lâm Linh chạy nhanh về phía trước miệng không ngừng la hét.

“Lão gia,phu nhân tiểu thư về rồi.”

“Lão gia tiểu thư về rồi!”

“Phu nhân tiểu thư về rồi!”

Nàng vừa bước đến đại sảnh Hạ lão gia và Hạ phu nhân cũng hốt hoảng chạy ra.

“Cha,mẹ tiểu Hồ về thăm 2 người.”

Nàng đứng chôn chân ở đó,chỉ có thể cất 1 một câu rồi nước mắt thi nhau lăn dài trên má nàng. Chỉ mới mấy tháng không gặp 2 người lại già đi biết bao nhiêu. Cha oai phong lẫm liệt,ánh mắt sắc bén giờ lại bị chân chim ở đuôi mắt,còn mẹ quan tâm nhan sắc của mình kiểu gì sao lại để đầu tóc bạc đi như vậy.

Hạ phu nhân thấy con gái đứng ở đó đôi chân bà cũng rung rẩy chạy đến ôm nàng vào lòng. Khi ôm vào lòng mới biết nàng gầy guộc hơn trước bao nhiêu.

“Tiểu Hồ có phải có chuyện gì không,sao tự nhiên lại về đây?”

Hạ lão gia vừa vui mừng vừa lo lắng hỏi. Từ lúc nàng đi ông cũng nhận được thư báo tin về nàng của Hạ Bạch nhưng 2 tháng trở lại đây ông không nhận được thư gì nữa,Hạ Bạch nói phải ra biên cương huấn luyện quân nhân. Lòng người làm cha như ông làm sao không khỏi lo lắng. Hạ Hồ từ nhỏ ngang ngạnh,tính tình không chịu thua ai,nay không có sự giám sát của cha ca không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

“Ông nói cái gì vậy? Chẳng lẽ không muốn con gái về thăm chúng ta hay sao?”

Hạ Hồ nghe được câu hỏi của cha mình cũng không khóc gương mặt trở nên sâu thẳm có chút mất mát và uất ức,nhận thấy được như vậy Hạ phu nhân cũng lên tiếng giải vây.

“Mặc kệ ông ta! Đi,chúng ta vào trong mẹ kêu đầu bếp chuẩn bị mấy món con thích,xem con kìa gầy gò như vậy!”

Vừa nói Hạ phu nhân vừa kéo tay nàng đi khỏi đại sảnh. Còn Hạ lão gia cũng chỉ đứng yên mà thở dài.

“Đây tiểu Hồ cá xào cay con thích! Mau ăn đi!”

Hạ phu nhân vừa ngồi trên bên ăn quay quanh gia đình 3 người họ vừa lúng túng hét gấp cái này lại gấp thêm cái khác cho nàng.

Hạ Hồ quan sát ánh mắt lo lắng của cha cũng đặt bát cơm xuống,thở ra một hơi rồi nói.

“Cha,mẹ con lần này là trốn ra khỏi cung.”

Nàng vừa nói xong dường như nín thở để xem phản ứng của 2 người. Nếu là trước đây cứ mỗi lần nàng phạm lỗi mẹ lại tét vào mông miệng không ngừng mắng,còn cha sẽ tức giận cho nàng quỳ xuống tự nhận lỗi. Thì bây giờ cả 2 người đều im lặng,Hạ phu nhân nhìn nàng với ánh mắt đau lòng,rưng rưng nước mắt. Còn Hạ lão gia lại im lặng đặt đôi đũa của mình xuống hết nhìn trần nhà rồi nhìn ra sân,xong lại dùng ánh mắt trên người nàng.

“Đều tại ta,nếu ngày đó ta không đồng ý gả con đi thì bây giờ cũng không tệ đến mức phải như vậy!”

Câu nói của cha làm nàng không thể ngờ tới,hoàn toàn trái ngược với dự đoán của nàng.

“Cha,người đừng nói như vậy. Con không trách ai cả. Con hiện giờ cũng không phải không tốt,chỉ tại không gặp được 2 người nên mới trốn khỏi cung,sáng sớm mai con lập tức về liền.”

“Con không cần gạt ta,ta tự biết nhìn nhận. Con là do ta sinh ra,dạy dỗ chăm sóc,làm sao không thể hiểu con đang nghĩ gì.” Ông thở dài nén nỗi xót xa rồi nói tiếp.

“Thôi con cứ ăn đi,không cần về cung gấp. Mặc kệ sau này thế nào,ta luôn tôn trọng quyết định của con.”

Nghe câu nói của cha nàng cũng rưng rưng nước mắt,chạy đến ôm chặt ông.

“Cha,cảm ơn người.”

“Con gái ngốc,mau ăn cơm đi,cơm canh nguội hết rồi.”

Ở cung.

Trời xế chiều hôm nay Vi Hàn đã về đến cung. Do dự mãi đến chập tối hẳn mới về cung tìm nàng. Nhưng tin tức người hầu rung rẩy báo lại lại khiến hẳn phải tức giận.

Ai đã hứa nghe lời hẳn nhất định không tùy tiện như vậy.

Hẳn ra lệnh chuẩn bị kiệu,ngựa xuất cung ngay trong đêm đó.

Người làm cho khúc mắc giữa nàng và hẳn ngày càng trở nên lớn hơn,hôm nay lại còn giúp nàng trốn khỏi cung. Hẳn làm sao có thể không tức giận. Nào là tâm sự với nhau cả đêm,hay nàng dạy tên đó cưỡi ngựa,rồi còn có nấu ăn cho hẳn tất cả hẳn đều biết hết. Thậm trí sau khi nàng ra khỏi cung,cũng có tin người đó cũng xuất cung.

Lửa giận bùng bùng trong người hẳn như muốn thiêu đốt lục phủ ngũ tạng.

“Hạ Hồ,Vi Ngôn”

Hẳn lầm bầm tên của 2 người mà hẳn cho là “gian phu,dâm phụ”.

Đây có thể gọi là “đi bắt gian” hay không?

13. Chương 13: Tướng Công,huynh Ghen?

Đã đến được Hạ gia nhưng lòng dạ của Vi Hàn cũng không khỏi tức giận cùng với rối rắm. Hẳn trước giờ không biết nàng có thể đi đâu nếu xuất cung ngoài nhà của mình ra,vì vậy cứ theo đó cho kiệu đi đến Hạ gia.

Người hầu của Hạ gia kinh hãi mở cửa cho Vi Hàn,hẳn không quan tâm đến ánh mắt của các người đó đi thẳng vào nhà,rồi đi sang đại sảnh.

Nghe người hầu báo lại có Thái tử điện hạ đến,Hạ quan huyện cũng không bắt ngờ cho mấy. Nương tử bỏ đi tướng công đi tìm là lẽ đương nhiên.

“Thần,tham kiến Thái tử điện hạ.”

Hạ quan huyện cho người đi pha trà cũng không quên để hẳn ngồi ở ghế giữa đại sảnh còn mình thì ngồi bên cạnh.

“Nhạc phụ,hôm nay ta đến đây để đón Thái tử phi về,người chắc cũng đoán được chứ?”

Câu nói của hẳn,cơ hồ là câu hỏi nhưng thật ra lại mang ý nghĩa khẳng định,cũng như thông báo.

“Thần hiểu rõ,nhưng thần có thể mạn phép mời người cùng thần đi dạo hoa viên của Hạ gia được không?”

Vi Hàn nghe được câu nói đó đương nhiên hiểu rõ đây là ý gì,cũng thuận theo ý mà đi trước.

Sau khi đã ngồi ở ghế đá trong hoa viên Hạ quan huyện mới thở dài nói.

“Thần còn nhớ ngày nhỏ Hạ Hồ luôn thích được đánh đấm,chơi bời,học võ. Những điều đó hoàn toàn trái ngược đối với một thực nữ nên làm. Ai cũng nói nó thật quái dị,nhất định sẽ là nữ nhân không ai dám lấy. Thần cũng không quan tâm,nó vốn dĩ là đứa con gái thần yêu quý nhất,cho nên thần không cảm cảm quá nhiều chuyện của nó,từ nhỏ mọi chuyện nó đều tự mình quyết.”

“Thần còn nhớ,có lần nó vì cứu một con mèo hoang mà mặt kệ nguy hiểm,kết quả con mèo đó lại cắn ngược lại nó,nó không những không trách mà còn thả con mèo đi.”

“Nó không thích nuôi nhốt bất cứ con vật nào,vì nó nói ai cũng có tự do thậm trí con vật cũng vậy.”

Dừng một chút,Hạ quan huyện nhìn Vi Hàn nói.

“Thần không dám nói con gái thần là nữ nhân tốt nhất,xứng đáng với người nhất. Nhưng thần dám chắc rằng chỉ cần ai hết lòng với nó nó cũng không tiếc hy sinh tính mạng của mình. Nó xốc nổi như vậy,bướng bĩnh như vậy mà giờ lại là Thái tử phi,dưới 1 người trên vạn người.”

“Nhạc phụ đại nhân người cứ nói thẳng.”

Cắt ngang về do dự của Hạ quan huyện hấn nói.

“Thần có một điều mong mỗi,là người hãy cảm thông cho nó. Nó quay về đây,cũng không hề kể là nó đã gặp chuyện gì,nhưng thần là cha nó làm sao có thể không hiểu... Thần có một mong mỗi,mong người hãy bao dung với nó một chút.”

“Là lỗi của ta,nhạc phụ ta sẽ ghi nhớ.”

Nghe được câu nói này của Vi Hàn cũng như trút được mối tơ trong lòng.

Vi Hàn không trách Hạ quan huyện. Hấn thấy ngưỡng mộ Hạ Hồ,lại có một người cha chịu cảm thông như vậy. Hấn từ khi 14 tuổi đã mất mẹ (tức hoàng hậu). Hoàng thượng vì nhớ thương hoàng hậu mà không lập bất kỳ ai làm hoàng hậu nữa. Nhưng cũng theo đó mà lạnh nhạt với Vi Hàn,từ nhỏ hấn được huấn luyện nghiêm khắc,một cái xoa đầu hấn ao ước cũng chỉ có thể ao ước. Hoàng thượng luôn như vậy,luôn giữ vẻ mặt nghiêm khắc với hấn. Vì vậy sự lạnh lùng và bình thản đối với mọi chuyện của hấn cũng được rèn dũa từ phụ thân.

Hạ Hồ đương nhiên không ân thuận việc về với hấn,nhưng trước mặt cha mẹ nàng đành gật đầu đồng ý,cốt là để họ yên tâm phần nữa là không thể bỏ đi lâu được.

Trên kiệu cũng đi được khá lâu mà chẳng ai nói với ai được câu gì. Trong lòng ai đó cũng không khỏi nóng lòng.

Rốt cuộc ta không xứng đến mức để nàng tự bắt chuyện sao?

Sao huynh lại đến đón ta chứ? Không phải đi chơi với Mã tiểu thư gì đó rất vui vẻ sao?

Nàng còn định không lên tiếng đến khi nào chứ?

Tiếng lòng của 2 phu thê họ cứ thế mà diễn ra,không ai nhìn ai.

“Tại sao trốn khỏi cung?” Hấn hỏi.

“Nhớ cha mẹ.”Nàng trả lời.

“Đã đi đâu?”Hấn hỏi.

“Về nhà.”Nàng trả lời.

“Ngoài nhà?”Hấn hỏi tiếp.

“Không có!”Nàng trả lời.

“Nói dối”Hấn.

“Tùy huynh.”Nàng.

“Vi Ngôn đâu?”Hấn.

“Không biết.”Nàng cũng cảm thấy kỳ lạ tại sao hấn lại hỏi đến nhị hoàng tử nhưng mà cũng không thiết nói nhiều với hấn.

“Nói dối.”Hấn

“Tùy huynh.”Nàng.

“Nàng có thể nói nhiều hơn 2 chữ được không?”Hấn

Hạ Hồ làm vẻ khiêu khích quay mặt đối diện với hấn,nhướng mày nói.

“Mặc. Kệ. Huynh.”

Đúng vậy,Hạ Hồ không tài cán này lúc nào cũng luôn là người làm cho hắn dễ nổi giận nhất,bây giờ cũng vậy.

“Nàng...”Hắn muốn bốc hỏa với nàng,nhưng nói về khả năng làm người khác cứng họng hắn thật không sánh bằng nàng.

“Được,ta không nói về vấn đề nàng trốn khỏi cung nữa. Ta...không muốn nàng tiếp xúc với Vi Ngôn?”

“Tại sao?” Nàng hỏi

“Ta không thích!” Hắn.

“Vô lý.” Nàng.

“Không được gặp hắn.” Hắn ra lệnh.

“Không được.” Nàng phản kháng.

“Tại sao?” Hắn gần nhẹ.

“Ta vốn là bạn với Vi Ngôn,không thể vì một lời nói của huynh mà từ bỏ.”

“Nàng khiêu khích ta?” Hắn nói với giọng kiềm nén tức giận.

“Ta không khiêu khích,huynh cũng đừng vô lý.”

“Ta vô lý ở chỗ nào?”

“Đơn giản thôi,huynh có thể,ta cũng có thể.”

“Ý nàng nói Tứ Lan?”

Xem kìa xem kìa,còn gọi thân mật đến như vậy?

Nàng chỉ nghĩ mà không nói ra. Im lặng không muốn trả lời câu hỏi này của hắn.

“Ta và Tứ Lan chỉ là bạn.”

Hứ,huynh xem ta là con cóc hay sao,mà kỳ lạ chưa tại sao phải giải thích với ta chứ?

“Ta và Vi Ngôn cũng là bạn.” Nàng nói.

“Không giống.” Hắn.

“Chỗ nào không giống?”

“Ta...Nói tóm lại ta không muốn nàng qua lại thì không được qua lại với hắn.”

“Nếu ta không nghe?”

“Nghe theo ta là được.” Hắn hạ giọng.

“Không muốn.”

“Nàng đã hứa sẽ tin ta!” Lại lớn tiếng.

“Haha,tức cười,vậy huynh có tin ta hay không?” Nàng lớn tiếng hỏi.

“Ta tin.” Hắn lớn tiếng hơn.

“Nói dối.”Nàng hét.

Cuối cùng hắn cũng bỏ mặt đi chỗ khác,không muốn tranh đua trong cuộc nói chuyện này nữa. Nhưng lòng dạ lại thấy khó chịu. Hồi lâu mới nói tiếp.

“Hôm đó là vì nàng làm ta tức giận...ai nói sẽ nghe lời,tin ta. Mà suốt ngày...chỉ đi...đi tìm người khác. Còn tâm sự cả đêm,nhưng đối...đối với...ta nàng không hề nói nhiều như vậy.”

Một người được cho là vua của 1 nước trong tương lai lại vì ai đó mà áp úng lại thật hiếm thấy. Hạ Hồ mất nửa ngày để tiêu hóa hết lời hắn nói. Nàng về nhà đã tâm sự với Lâm Linh,Lâm Linh có nói khi một

người ngày thường luôn điệu dàng,tự nhiên nổi giận,hoặc lấp lửng tức là có vấn đề. Vậy vấn đề là hấn khó chịu bởi nàng qua lại với Vi Ngôn? Nghĩ tới đây sao Hạ Hồ chỉ muốn cười thật lớn nhỉ? Hấn...Hấn ghen!!!! Hahahahaha.

“Hahahahaha,”

“Nàng cười cái gì?” Thấy nàng cười vì câu nói mà mình đã cố gắng nói hết bằng dũng cảm của bản thân,lại thấy tức giận.

Nhìn hấn khó tin,cổ nhin cười nàng nói.

“Tướng công,huynh ghen?”

Không hiểu được,chỉ là đơn thuần nghe thấy hấn nói như vậy,Hạ Hồ lại thấy hấn bây giờ rất đáng yêu. Từ lúc đôi mắt muốn phun lửa đến khi miệng lấp bắp,đều vì ghen. Và Hạ Hồ cũng không thấy giận hấn

14. Chương 14: Nương Tử,ta Yêu Nàng!

Về đến cung trời cũng đã khuya. Hấn đi thật nhanh phía trước mà không thèm để ý đến nàng. Ai bảo có ai đó cười lăn lộn khi người ta nói lời thật lòng làm gì.

“Hôm nay cũng thật kỳ lạ,không hề có người đầu đứng đợi trước cung?” Nàng cố ý bắt chuyện với hấn.

Bước chân của hấn tự nhiên khựng lại,nhưng chỉ trong phút chốc lại đi thật nhanh đến cửa đại sảnh.

Mở cửa ra trong nhà lúc này cũng đầy người hầu đứng ở đó,ai cũng quỳ xuống. Ở giữa có một người ngồi ở đó về mặt thoáng tức giận.

“Nhi thần bá kiến phụ thân.”

Hấn hình như không hề bất ngờ trước kết quả này. Người ngồi trên đó là hoàng thượng. Bình thường người rất ít đi gặp hấn và nàng,hôm nay đột nhiên xuất hiện ở đây,lại còn đứng lúc như vậy.

Hạ Hồ lúng túng,ánh mắt nhìn người ngồi trên kia có phần hoảng sợ,nhưng vẫn còn biết mình nên làm gì lúc này,bèn quỳ xuống ngang hàng với hấn cuối thấp đầu.

“2 phu thê con nữa đêm đã đi đâu?”

Giọng nói của người khá lạnh nhạt,dường như đây không phải là con ruột cùng với con dâu của người,mà chỉ mang một danh nghĩa và cần quản thúc.

“Con đưa Thái tử phi ra ngoài ạ!”

Hấn vẫn bình tĩnh như vậy,giọng nói cũng như kẻ chưa hề có lỗi làm gì. Cứ như đã đoán trước được sự việc.

Mà nói không đoán trước được cũng không đúng,chịu khó suy nghĩ một chút thì hoàn toàn có thể biết được là chuyện nàng trốn khỏi cung được đồn thổi,thì việc hoàng thượng biết và đến chất vấn cũng là lẽ đương nhiên.

“Con có học qua quy tắc trong cung chưa?”

Hoàng thượng hỏi Vi Hàn.

“Là lỗi của con,là con nông nổi!”

Hấn cuối đầu nhận hết lỗi lầm về phần mình.

“Không,không phải như vậy! Hoàng thượng người đừng trách lầm huynh ấy. Tất cả là do con. Do con thấy nhớ nhà nên mới trốn khỏi cung,vì lo lắng cho con nên huynh ấy mới ra khỏi cung theo con.”

Hạ Hồ hốt hoảng nói ra những lời đó, bản thân nàng còn không hiểu tại sao mình lại nói hấn vì lo lắng cho mình. “Lo lắng” sao? Hấn có không? Nàng thật không biết, chỉ biết nếu nói như vậy thì có thể hấn sẽ không bị tội oan.

Nhưng đối lại với sự hy sinh của nàng hấn lại nhìn nàng bằng ánh mắt chỉ trích nàng lắm chuyện. Tuy rằng không nói bằng lời, nhưng đều có thể hiểu được.

“Được lắm. Uổng công Hoàng thái hậu đã giao trọng trách cai quản hậu cung cho con. Con xem bây giờ người cai quản lại đi trốn khỏi cung thì luật lệ sau này sẽ ra sao? Hả? Con nói đi!”

Hoàng thượng đay nghiến từng chữ, khiến người nghe cũng cảm thấy rùng mình.

“Xin lỗi, tất cả là tại con. Con sẽ chịu phạt.”

Hạ Hồ chính nghĩa là vậy, nhưng chỉ cần nghĩ tới mấy thái giám to lớn cầm thêm gậy đánh vào cái mông của mình, trong lòng thoáng rung sợ.

“Ta sẽ không trách phạt con!”

“Thật sao, đội ơn hoàng thượng, người thật nhân từ...” Nàng vừa mừng vừa gập đầu xuống đất tỏ vẻ biết ơn.

“Nhưng mà...”

Chữ nhưng mà này lại làm con người ta có linh cảm chẳng lành, ngưng một chút rồi người nói tiếp.

“Ta không trách phạt con. Nhưng Vi Hàn thì không thể bỏ qua!”

“Tại...tại...tại sao lại như vậy ạ! Rõ ràng là lỗi của con sao người bắt huynh ấy chịu, không được, con sẽ tự chịu.”

Vừa phản kháng xong tự nhiên nàng cảm giác bàn tay của mình bị ai đó nắm chặt, ánh mắt nhìn nàng như khẩn cầu nàng đừng nói nữa.

Nàng vừa im lặng được một chút Vi Hàn mới thông thả nói.

“Phụ thân, nhi thần biết lỗi. Là do nhi thần không quản được Thái tử phi.”

Nàng định phản kháng tiếp nhưng hoàng thượng đã lệnh cho người giữ nàng lại. Còn cho 2 thái giám xử phạt Vi Hàn.

Hấn dù bị đánh nhưng một tiếng kêu cũng không có, điều này càng khiến nàng thấy có lỗi hơn, không biết từ khi nào nước mắt đã dần dụa, miệng không ngừng la hét cầu xin.

Đánh được 25 trượng hoàng thượng mới cho dừng tay. Hấn quả thực không đứng dậy nổi nữa. Trong đêm tối, ánh đèn lờ mờ vẫn còn tiếng khóc thảm thương của Hạ Hồ, còn các người khác đã đi từ lâu.

Trước khi đi hoàng thượng còn tặng nàng một câu.

“Nếu sau này con phạm phải sai lầm, người gánh chịu luôn luôn là Vi Hàn.”

Câu nói mang tiếng cảnh cáo này lại làm lòng Hạ Hồ đau thắt. Nàng thấy có lỗi, thấy đau nhói trong lòng. Nàng không biết tại sao bản thân lại khóc vì hấn nhiều đến như vậy.

Đêm đó hấn sốt mê man, nàng cứ túc trực bên cạnh cùng với Quang ma ma, bà ta có nói như thế nào nàng vẫn không chịu rời đi. Dường như sợ rằng khi hấn tỉnh giấc nàng lại không hay biết gì. Cả đêm hấn nắm chặt tay nàng như muốn nắm vúi lại thứ gì đó để đỡ thấy bản thân lạc lõng.

Còn về Hạ Hồ cả đêm không ngừng thút thít, mắt cũng xưng húp. Bàn tay lại không hề nhúc nhích chỉ sợ chỉ cần nàng cử động hấn sẽ phải chơi với. Bài học lần này thật đáng nhớ.

Sáng sớm hôm sau hấn cũng đã hạ sốt, tinh thần còn vui vẻ hơn hôm qua vì ở bên hấn lúc này Hạ Hồ đã áp mặt vào ngực hấn ngủ ngon lành, rồi ánh mắt hấn liếc nhẹ qua cánh tay vẫn còn giữ chặt cánh tay của nàng, miệng đột nhiên mỉm cười.

“Huynh tỉnh rồi à, còn thấy đau không? Hay còn mệt không? Huynh thấy trong người sao rồi?”

Nàng mở mắt ra đã thấy hấn nhìn mình chăm chăm. Cũng không quan tâm. Tay sờ soạng khắp người Vi Hàn, miệng không ngừng hỏi han.

Hấn thì cười càng lúc càng lớn, dường như rất vui.

“Huynh cười cái gì?”

Nàng nhận ra điệu cười của hấn, sao lúc này lại thấy bản thân như bị giễu cợt.

Hấn cố nhịn cười, tay ôm chặt eo nàng, lật ngược tình thế nàng nằm dưới hấn nằm. Tất nhiên Hạ Hồ hoàn toàn chưa kịp phản ứng đã thấy miệng mình đang được lấp đầy, môi hấn mềm mềm, còn ẩm ẩm. Cũng theo tự nhiên mà đáp trả.

“Nương tử, ta yêu nàng!”

Bất giác từ miệng lại thốt ra một câu nhỏ như vậy, dường như không muốn cho ai nghe thấy, nhưng rất tiếc Hạ Hồ đã nghe ra. Lòng còn đầy bất ngờ, có chút cảm giác kỳ lạ là vui sướng hay lo lắng?

15. Chương 15: Nạp Thêm Trắc Phi

Hôm nay Vi Hàn được cũng lên triều như bao ngày khác. Hôm nay sức khỏe của hoàng thượng không được tốt, xem ra sắc mặt rất tệ. Quan triều trong cung ai cũng tỏ ra lo lắng.

“Các khanh cũng thấy đó. Sức khỏe của ta ngày càng yếu đi. Có lẽ sẽ không gánh trọng trách triều chính được bao lâu nữa.” Hoàng thượng vừa nói thì miệng không ngừng ho khan.

“Hoàng thượng, người đừng nói như vậy. Người bao năm cai quản triều chính. Đứng trước muôn dân. Nhà nhà thái bình, người người no ấm. Nay chỉ mới cảm phong hàn nhẹ, sẽ không sao.”

Người vừa lên tiếng là Na Tận tướng quân. Võ nghệ của người này mà nói thì khó ai sánh bằng. Cũng là người được hoàng thượng tin tưởng do người này có tính thẳng thắn, trung thành.

“Sao người dám chắc là không sao?”

Mã thái sư lên tiếng phản kháng. Nhận thấy được ánh mắt bất thường của mọi người nhìn mình, ông ta mới nhẹ giọng nói tiếp.

“Hoàng thượng cũng đã đến tuổi. Mạn phép cho thẳng nói thẳng. Thật ra Thái tử điện hạ cũng đã đủ khôn lớn. Thiết nghĩ hoàng thượng nên suy nghĩ kỹ vấn đề này.”

Nghe xong ai cũng gật gù tán thành. Còn riêng Vi Hàn hấn lại thấy không vui. Hấn lên ngôi, tức là hoàng thượng thật sự không khỏe. Còn về cái ngôi vị kia, nhìn lên thì thấy cao cao tại thượng. Mấy ai biết được bao nhiêu chuyện đằng sau nó. Hấn từ nhỏ đã được sắp đặt sẽ là vua của một nước trong tương lai. Nhưng đối với hấn, sống hạnh phúc bên người mình thương yêu mới là điều hấn mong mỏi nhất.

Trong khi tất cả vẫn còn đang bàn tán xôn xao đột nhiên có một giọng nói vang lên.

“Nhưng mà, Thái tử hiện tại vẫn chưa...”

Hấn là quan tứ phẩm, có thể nói hấn như người kề cận với Mã thái sư. Câu nói của hấn tuy chưa nói hết nhưng ai cũng hiểu ngụ ý trong nó. Vi Hàn và Hạ Hồ thành thân cũng được hơn nửa năm. Nhưng vẫn chưa thấy có dấu hiệu tin vui gì.

Hoàng thượng thấy hấn ấp úng nên cũng phát tay ngụ ý cho hấn nói tiếp.

“Bẩm hoàng thượng. Theo thần được biết Thái tử điện hạ và Thái tử phi thành thân đã hơn 6 tháng. Mà đến hiện giờ Thái tử phi vẫn chưa có tin vui. Thần nghĩ...thần nghĩ có nên lập cho Thái tử điện hạ một Trắc phi nữa hay không!”

Câu nói vừa rồi của quan tứ phẩm như tiếng sét nổ vào tai Vi Hàn, không phải hắn chưa nghĩ tới là sẽ có ngày này, chỉ là không ngờ nó đến sớm như vậy, mà còn đến vào trường hợp bất khả kháng như thế này.

“Nhi thần phản đối.” Hắn vô thức thốt lên, làm cho những người có mặt đều ngỡ ngàng.

Hoàng thượng lúc này lại nghiêm nghị hỏi.

“Lý do!” Câu nói của người chưởng khác nào cũng đã định sẽ làm như vậy. Không sai, hoàng thượng và Mã thái sư đã bàn bạc trước về chuyện này.

“Triều chính là do con quản, chuyện sinh con của Thái tử phi chỉ là sớm hay muộn. Con xin người hãy cho chúng con thêm thời gian.”

Trong triều lúc này lại im phăng phắc. Ai cũng biết đó là chuyện đương nhiên, nhưng hôm nay người đứng ra phản đối cái chuyện đương nhiên đó là chính là đương kim hoàng thượng trong tương lai.

“Ta cho con thời gian suy nghĩ lại. Chuyện này ta cũng đã định trước. Người ta muốn con lấy làm Trắc phi là Mã tiểu thư, con gái duy nhất của Mã thái sư. Ta cho con thời gian suy nghĩ.”

Nói rồi người cũng cho lệnh bãi triều. Ai cũng ra về, vài người nán lại đồng cảm chút ít rồi cũng bỏ về. Chỉ còn một mình Vi Hàn đứng đó. Hắn thở thẩn bước đi từng bước vô thức, cuối cùng lại về chúng cung của hắn.

“Thái tử điện hạ, huynh về rồi à!”

Hạ Hồ nhìn thấy bóng dáng liêu xiêu của hắn lòng có chút lo lắng nhưng cũng không nén được nỗi vui mừng.

Hắn vô thức bước nhanh đến chỗ nàng rồi choàng tay ôm lấy thân thể gầy gò đó, ôm thật chặt, như muốn hòa vào cùng với nhau. Hắn làm sao không hiểu nàng là người ngang ngược, chính nghĩa, làm sao không hiểu nàng không hề chấp nhận được chuyện hắn có thêm người khác. Hắn đấu tranh rồi, hắn bất lực rồi. Lúc này lại thật chỉ muốn bỏ nàng vào người hắn, sống một cuộc sống của riêng 2 người.

“Có, có chuyện gì sao?”

Nàng bất ngờ bị ôm, cũng ngờ ngợ nhưng không đẩy hắn ra.

“Yên nào!”

Giọng nói đó, đột nhiên lại diệu dàng đến lạ lùng.

Mấy ngày hôm sau hắn cứ lên triều gặp riêng hoàng thượng nhưng đều bị từ chối vì sức khỏe không tốt. Lần gặp được thì lại làm cho hoàng thượng tức đến ngắt đi.

Còn về Hạ Hồ, sáng nay khi Mạc phi đến thăm mà lại lỡ miệng nói ra chuyện đó. Nàng nghe được vẫn không tin nên muốn đợi hắn về hỏi cho rõ.

Khi hắn bước vào đại sảnh đã thấy nàng ngồi thẩn thờ ở đó.

“Nương tử, sao vậy? Không đi ngủ sao?” Hắn ân cần vuốt ve gương mặt nàng hỏi.

“Điện hạ, Mạc phi mới qua đây. Bà ấy nói huynh sẽ nạp thêm phi. Mụ không tin. Mụ nhất định không tin. Mụ đã chờ huynh về, nói đi Điện hạ, đó là giả.”

Vi Hàn từ từ rút bàn tay của mình lại không dám nhìn nàng nữa. Thiết nghĩ chuyện như vậy sớm muộn nàng cũng biết, nhưng mà sao khi thấy được sự mong mỏi từ câu trả lời của hắn, hắn lại muốn bóp chết mình. Tại sao lại có thể vô vụng như vậy.

Hạ Hồ nhận lại toàn sự im lặng, lòng cũng hiểu được đây là sự thật. Nàng đứng dậy lùi về sau mấy bước, đôi mắt chỉ trực chờ cho nước mắt rơi ra.

Tiểu Hồ nàng phải tin ta nhất định ta sẽ không làm như vậy! Sẽ không để nàng phải chịu thiệt thòi!

16. Chương 16: Nếu Dâng Hiếng Tình Yêu,liệu Bảo Toàn Được Chử Yêu!

Nghe nói hôm nay sức khỏe hoàng thượng đã đỡ hẳn. Còn Vi Hàn cũng không ít lần tới lui thăm nom.

Từ khi biết tin hoàng thượng sẽ nạp thêm Trắc phi cho Vi Hàn nàng cũng không chửi bới, không tức giận, không mắng nhiếc...nhưng đối với hắn lại hoàn toàn im lặng. Những lúc tránh mặt được nàng đều tránh, còn nếu không tránh được nhất định nữa câu cũng không nói chuyện với hắn. Cả 3,4 ngày nay hắn không gặp được mặt nàng, nói không gặp cũng không phải, mà chỉ nhìn thấy là nàng lại vội lánh chỗ khác, điều này làm hắn thêm sầu não.

Nàng có tới thăm hoàng thượng, cũng chỉ nghe người nói nên vì giang sơn xã tắc mà hy sinh, nên nghĩ cho tiền đồ của hắn. Nàng không tốt bụng như vậy, không nhu nhược như vậy. Cái gì mà nói yêu là phải hy sinh, nếu hy sinh rồi thì còn bảo toàn được chử yêu? Nàng không hiền lành, tốt bụng đến nỗi phải dâng tương công mình cho người khác. Có thể thấy nàng ít kỷ cũng được, độc đoán cũng không sao. Nhưng nếu hiếng dâng luôn đi cuộc tình của mình thì đừng nói chi đến yêu người đó, ngay cả quan tâm cũng khó lòng.

Chỉ là dạo gần đây nàng khó có thể đối mặt với hắn. Nàng sợ chỉ cần đối mặt hắn sẽ nói xin lỗi, hắn đồng ý với hoàng thượng rồi...Như vậy dù cho có nhảy xuống chảo dầu, biển đao thì cũng chẳng thấm với nỗi đau trong lòng. Chỉ nghĩ đến thôi mà nước mắt đã rơi, thử hỏi nàng làm sao dám đối mặt.

Tới giờ cơm trưa, nàng lẳng lặng ngồi vào bàn ăn đối diện với hắn. Bản thân không nhìn hắn, cũng không ăn chút nào.

“Nào, ăn đi. Nàng gầy quá!” Hắn gấp thức ăn vào bát nàng rồi nói.

Nàng chỉ gật đầu mà không trả lời. Hắn lại gấp thêm đồ ăn, rồi cứ gấp, đến khi bát của nàng không thể chứa đồ ăn được nữa, một câu nàng cũng không nói, một miếng nàng cũng không ăn.

“Ta biết. Có thể nàng giận ta. Nhưng nàng đừng tự hành hạ bản thân mình nữa được hay không? Nàng không biết mấy ngày qua ta cố gắng như thế nào hay sao? Ta ngày ngày lên triều, ngày ngày đi gặp phụ hoàng. Để làm gì chứ? Không lẽ nàng không thấy sự cố gắng của ta hay sao?”

Đến nước này nàng mới ngẩng mặt lên, với đôi mắt đỏ ngầu.

“Huynh cố gắng để làm gì? Không phải lệnh của hoàng thượng là lệnh trời hay sao?”

Hắn nghe được câu nói đó, tỏ ý vô cùng thất vọng, chân mày nhăn lại nói.

“Vậy ý nàng là nên chấp nhận?”

Nàng im lặng.

“Vậy ý nàng là sự cố gắng của ta tất cả chỉ là một chuyện vô cùng dư thừa không đáng giá?”

“Xoảng”

Hắn vừa hết hết câu cũng dùng tay lật đũa bàn ăn ngay trước mặt. Hạ Hò giật nảy mình nhưng không tránh né.

Hắn nhẹ giọng nói với vẻ bất lực.

“Vậy mà ta còn nghĩ, chúng ta sẽ vì nhau mà cố gắng đến cùng. Phải! Ta sai rồi!”

Nói rồi hắn một mạch bỏ đi. Mặc kệ đằng sau là sự sụp đổ của người nào đó.

Hàng ngàn câu hỏi luôn tự đặt ta. Tại sao nàng lại làm như vậy? Tại sao không tin hắn? Tại sao phải làm hắn tổn thương?

Vài ngày sau hắn cũng không về cung của nàng nữa. Đêm nào nàng cũng đợi đợi đến khi ngủ gật vẫn chưa thấy hắn về.

Không chịu được nàng mới đến tìm hắn, mà lại nghe tin hắn không muốn tiếp bất kỳ ai.

Hôm nay hoàng thượng ban bố ngày nạp thêm Trắc phi. Đến khi nghe tin Hạ Hồ cũng nhanh chóng chạy đi tìm hoàng thượng. Người bên ngoài không cho nàng vào, nàng đành quỳ ở đó, đợi đến khi hoàng thượng chịu tiếp thì thôi.

Cả buổi trưa nàng vẫn quỳ ở đó, đến chiều tối, trời bắt đầu kéo mây đen, mưa như suối đổ xuống. Trong lòng nàng nghĩ mưa cũng tốt ít nhất ngay bây giờ không ai biết được nàng đã không nhận được mà khóc. Đột nhiên bụng dưới của nàng quặn đau, đau dữ dội, đau đến nỗi nàng không thể quỳ nữa mà ngã xuống đất. Một dòng máu nóng chảy ra, mưa, nước mắt, còn có cả máu. Nàng nghe văng vẳng bên tay có tiếng gọi rất quen thuộc.

“Tiểu Hồ, Tiểu Hồ nàng sao vậy? Không được, theo ta về. Ta đưa nàng về. Có ta ở đây. Đừng sợ”

Miệng nàng không ngừng lẩm bẩm, nhất định là ảo giác. Rồi cơ thể nàng bỗng chốc như bị nhắc bổng lên. Sau đó thì, sau đó thì...không thấy gì nữa.

17. Chương 17: Con Không Thể Phụ Hạ Hồ

Mưa bão vẫn cứ trền miên, từng nhánh cây tán lá dường như cũng đau khổ mà đung đưa. Trước cửa phòng của Hạ Hồ người hầu tấp nập ra vô, người bưng chậu nước, kẻ bưng ấm trà. Ai cũng không nở một nụ cười. Đây có lẽ là một buổi tối u ám nhất cuộc đời nàng và hắn.

Nàng tỉnh dậy thì đã tờ mờ sáng. Cử động của nàng cứ nhiên làm hắn ngồi bên giường tỉnh giấc. Nàng xanh xao đi nhiều, đầu tóc cũng không gọn gàng, bụng dưới lại không ngừng ê ẩm.

Hắn chỉ nhìn nàng mà không nói gì. Đó là một ánh mắt căm lạng, đau lòng. Dường đi muốn đau lòng đến chết đi.

“Ta bị làm sao vậy?” Nàng yếu ớt hỏi hắn.

Rất lâu sau hắn mới cuối đầu trả lời.

“Đại phu nói...nàng bị...hư thai!”

Hư thai. Hai từ đó như tiếng sét nổ vào mang tai của nàng. Nàng không hề hay biết có một sinh linh nhỏ bé đã ngự trị trong bụng mình. Vậy mà còn vô tư đi đến trước điện của hoàng thượng quỳ ở đó cả ngày.

“Huynh nói cái gì? Ta hư thai sao!”

Hắn không trả lời, cũng như ngầm đồng ý với câu hỏi của nàng.

“Hahahahahaha! Hahahaha! Hư thai? Ta hư thai rồi. Ta làm mất con của ta.”

Nàng cười thật lớn như một người điên dại, rồi bản thân tự oà khóc như một đứa trẻ. Hắn ôm chặt nàng vào lòng. Ít nhất bây giờ chỉ có ôm chặt lấy nàng mới làm cho hắn bớt đi nỗi đau kia.

Sau gần 2 canh giờ khóc la. Nàng cũng ngất lịm đi. Trong lúc nàng ngất hoàng thượng cũng đã đến.

“Thái tử phi như thế nào rồi?” Người hỏi.

“Bẩm phụ hoàng. Vừa mới ngất đi.”

Hoàng thượng hơi giật mình vì câu trả lời của hắn. Nhưng rồi cũng lặng im mà thở dài.

“Vậy con tính về chuyện nạp thêm Trắc phi ra sao?”

Hắn ngỡ ngàng nhìn người ngồi trước mặt mình với ánh mắt không thể tin nổi.

“Phụ hoàng bây giờ mà người còn nói đến chuyện đó hay sao? Thái tử phi vì chuyện này mà mất đi hài nhi người không thấy hay sao? Đó là cháu của người đó?”

Hắn nói lớn tiếng làm kinh hãi hết người hầu đứng xung quanh duy chỉ có hoàng thượng là bình thản. Đôi mắt hắn đỏ ngầu. Nói tiếp.

“Con sẽ không lấy thêm bất kỳ ai nữa,nếu người thích thì cứ phế vị của con,con không thể phụ Hạ Hồ.”

Hoàng thượng đến giờ cũng giật mình mà làm rơi cốc trà xuống đất,tất cả người hầu đều quỳ rạp xuống.

“Con nói cái gì? Con muốn ta phế vị con?”

Vi Hàn không trả lời. Đôi tay hắn bóp chặt lại.

“Con quá nông nổi. Ta không hề cấm con ở chung với Hạ Hồ. Ta chỉ muốn con vì giang sơn mà nạp thêm một Trắc phi. Khó lắm sao? “

Ngừng một lát người nói tiếp.

“Con đừng quên binh lính và quan trong triều khi có chuyện sẽ đứng về phía ai nhiều hơn. Con lấy con gái của Mã thái sư cũng giống như một thoả thuận cho ông ấy không động đến chúng ta. Còn nếu con không đồng ý,giang sơn này,xã tắc này sẽ lọt vào tay của ông ta.”

“Vậy nếu con lấy con gái ông ta thì con bảo toàn được ngôi vị hay sao?”

Hắn hét lớn.

Hoàng thượng nhìn hắn ánh mắt đầy thất vọng.

“Con đừng tưởng ta không biết con dùng cách gì để lấy được Thái thử phi. Tội khi quân phạm thượng. Hắn không toàn thân.”

Lại một lần nữa như chấn động vào đầu hắn. Hoàng thượng,người đã biết hết tất cả mọi chuyện. Vậy làm sao có thể không nói một lời như vậy. Vi Hàn lùi về sau mấy bước,người này hình như không phải phụ thân của hắn.

“Tuỳ con suy xét.”

Nói rồi người cũng ra khỏi cung thái tử. Bỏ mặc lại Vi Hàn đứng ở đó.

Vi Hàn chạy thật nhanh đến phòng của nàng. Nàng vẫn ngồi yên trên giường. Đôi mắt vô định nhìn về hướng cửa sổ. Trời lại mưa. Hắn một mạch chạy đến đây cũng quên mất là mình đang bị ướt.

“Nàng có muốn ăn gì không?” Hắn hỏi.

Rất lâu. Nàng mới đổi mặt với hắn nói.

“Ta có vô dụng không?”

“Không.” Hắn kiên quyết trả lời.

“Huynh nói dối. Thứ mà chúng ta hy vọng,mong muốn. Thứ mà có thể lấy lại được vị trí của ta. Con của chúng ta. Đều vì ta mà mất đi.”

Hắn vội nắm chặt tay nàng.

“Nghe ta nói. Con chúng ta sẽ có thêm. Sau này nhất định có. Nhưng hiện tại chúng ta không thể để mất nhau.”

Nàng ngơ ngàng nhìn vào đôi mắt của hắn. Lúc này lại tràn ngập ý cười.

“Ý huynh là?”

“Chúng ta sẽ trốn đi.”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì nữa. Ta đã chuẩn bị xong xuôi. Chúng ta sẽ bắt đầu vào tối mai.”

Nàng ôm chặt hắn. Ít ra thì khi đi đến bước đường cùng vẫn còn có người vì nàng mà phá lệ. Vì nàng mà bỏ mặc cả giang sơn. Giang sơn đó chỉ còn vài tháng sau là của hắn. Vậy mà ngày mai họ sẽ lên ngựa đi

đến một vùng đất mới. Sống một cuộc sống của hai người.

18. Chương 18: Cuối Cùng Họ Chỉ Có Thể Giữ Được Nhau

Dự kiến còn 1 chap nữa sẽ kết,hãy cho tôi biết suy nghĩ của các người.

Đêm cuối thu trong tiết trời se lạnh,một thân hình bé nhỏ khoác lên mình chiếc áo chàng,một thân hình cao lớn tay xách tay nải và ôm chặt người kia vào người.

Ra đến cổng sau kiệu,ngựa đều được chuẩn bị hết. Còn có cả sự xuất hiện của 2 người,không lạ,cũng không quen.

Hạ Hồ ngạc nhiên hỏi.

“Mã Tứ Lan tại sao cô ở đây?”

Mã Tứ Lan hắc cảm không muốn trả lời câu hỏi đó. Người đi bệnh cạnh cô Vi Ngôn lên tiếng.

“À,là chúng tôi đến tiễn 2 người.”

“Hả” Hạ Hồ bất ngờ.

Ai cũng biết rõ Mã Tứ Lan sắp được nạp làm Trắc phi cho Thái tử,vậy mà khi Thái tử và Thái tử phi bỏ trốn,Trắc phi lại đến tiễn họ. Đây là lý lẽ gì đây?

“Thôi được rồi,từ từ,ta sẽ kể cho nàng nghe.” Vi Hàn lên tiếng.

“Không còn sớm nữa,chúng ta đi đây. Tứ Lan,cảm ơn mọi. Vi Ngôn,tuy chúng ta không thể thân thiết với nhau,nhưng đệ cũng đã giúp đỡ ta. Ta hy vọng đệ sẽ là một đấng nam nhi của thiên hạ. ”

“Đại ca,huynh đừng nói như vậy. Sự thật là,đệ luôn luôn mến mộ huynh. 2 người hãy đi đi,tránh xa nơi này,sống một cuộc sống chỉ có 2 người.”

Vi Ngôn ghen ngào nắm chặt vai Vi Hàn mà nói.

“Hợ,hợ! Hàn ca ca,mọi sẽ nhớ huynh lắm. ” Mã Tứ Lan vừa khóc vừa ôm chặt lấy Vi Hàn,rồi quay sang nắm chặt tay Hạ Hồ mà nói.

“Cô nhất định phải chăm sóc,yêu thương Hàn caca. Huynh ấy đã vì cô mà làm những chuyện này,cô nhất định không được phụ huynh ấy.”

“Ừm,ta nhất định.”

Nói rồi 2 người cũng ôm chặt nhau. Thẳng thẳng mà nói Hạ Hồ không ghét cô ta,vì tính tình cô ta chẳng khác nàng là mấy. Nhưng có một điều nàng biết mãi cũng chẳng sánh bằng cô ta là dám tác hợp cho người mình yêu với một người khác. Thật không dễ dàng. Tuy cô ấy không nói,nhưng với ánh mắt nhìn Hạ Hồ có thể cảm nhận được.

2 người chia tay xong cũng nhanh chóng lên kiệu mà đi mất. Trước khi đi Vi Ngôn còn nhét vào tay Hạ Hồ một bức thư kêu cô đến nơi hẳn mở nó ra.

Xe ngựa dần dần đi xa khỏi trốn hoàng cung lạnh lẽo,trước mặt 2 người họ là những tán cây xanh đang đung đưa theo gió,lá vàng cũng theo gió mà rơi xuống bắt đầu một cuộc đời mới không nhất thiết phụ thuộc vào cây nữa.

2 ngày đi đường cuối cùng cũng đến nơi. Nơi họ đến là một ngôi nhà nhỏ,khá cũ kỹ,trước sân có phơi ít củi,trong nhà hầu như đều được chuẩn bị tươm tất,chỉ cần họ làm theo lời Vi Ngôn nói đổi tên thành Tiểu

Mộc và A Thảo sẽ không dễ dàng bị nhận ra. Nơi đây khá hẻo lánh, vài trăm bước mới có một ngôi nhà, mấy người nhà khác thấy họ mới dọn đến liền đem trứng gà, bánh ngọt, trái cây tặng làm quen.

Hạ Hồ cảm nhận mọi việc thật sự vô cùng ấm áp. Sống như vậy cũng tốt.

Rót cho mình cốc nước sau khi làm xong thức ăn, Hạ Hồ chợt nhớ ra lá thư Vi Ngôn đưa nàng vẫn chưa xem.

Đó là trang giấy rất sạch sẽ, chữ viết vô cùng xinh đẹp.

”Hạ Hồ.

Có lẽ bây giờ ta viết cho cô thì hơi ngốc nghếch nhưng ta không thể nói ra bằng miệng. Coi như ta là một cậu nhóc nhút nhát đi. Cô có biết không? Ta đã gặp cô vào trước ngày cô thành thân với đại ca ta. Lúc đó ta vô tình đi qua phố, và gặp một cô nương giúp một bà cụ bán cải. Ta thấy hiếu kỳ nên mới tìm hiểu về cô. Từ đó ta luôn muốn tìm lại cô nhưng dường như không thể tìm được. Đến khi nghe tin đại ca thành thân, mà người đại ca thành thân lại chính là cô. Ta cũng đành chấp nhận. Sau này ta lại may mắn được làm bằng hữu với cô. Được cô xem ta là người cô tin tưởng, ta thật rất vui mừng. Ta biết, trong chuyện này cô không hề biết gì. Mà chỉ mình ta tương tự cô. Nếu cô không bỏ đi, ta nhất định sẽ đem chuyện này cùng chôn xuống mồ. Nhưng mà, ta muốn cho cô biết. Để ở một nơi nào đó trên thế gian, cô vẫn có thể cảm nhận được rằng, tình cảm mà ta dành cho cô là có thật.

Cô nhất định đừng lo cho ta. Ta đã tự mình học võ, cưỡi ngựa, bắn tên...ta nhất định sẽ là một người như cô từng nói. Không sợ khói, không sợ lửa.

Chúc cô và đại ca ta hạnh phúc, nhất định hạnh phúc. Hãy sống với cuộc đời của chính cô. Giờ đây không ai có thể quản thúc được việc cô có ăn bao nhiêu, ngủ bao nhiêu, đánh bạc bao nhiêu nữa. Cảm ơn cô đã xuất hiện trong cuộc đời ta.

Cuối thư.

Vi Ngôn. Tạm biệt, tấu tấu.”

Là do khói hay vì cái gì, mà mắt nàng bỗng cay xè. Thì ra người yêu nhau lại đau khổ đến thế. Ngày hôm nay nàng và hắn đã cùng nhau, dùng sự ích kỷ của chính bản thân, đập đổ tất cả tình cảm, tình thân để được sống cùng nhau. Nàng rất rõ, hắn mất nhiều hơn nàng. Hắn mất một lần được ôm lấy thân hình cao lớn của cha. Hắn mất một lần được muôn dân kính nể. Hắn mất đi một lần được hy sinh cho thiên hạ.

Nhưng nàng đâu thể nào biết, nàng mất đi gia đình, có thể cả đời này nàng cũng không thể gặp lại họ, nàng mất đi một trọng trách mẫu nghi thiên hạ, mất đi một lần báo hiếu.

Cuối cùng thì họ chỉ còn có thể giữ được nhau.

19. Chương 19: Hết

Thời gian sống ở đây đối với Hạ Hồ mà nói thật chẳng phải gì khó khăn, nàng có thể chịu cực khổ. Nhưng khi nhìn Vi Hàn ngày ngày phải lên rừng săn bắn, đốn củi lòng nàng lại dấy lên một cảm giác có lỗi. Lẽ ra giờ đây hắn nên ngồi ở cung điện mà thưởng thức sơn hào hải vị, chứ không như bây giờ, có cơm ăn cơm, có cháo ăn cháo. Tuy Vi Hàn không than vãn nhưng Hạ Hồ cũng biết hắn nhớ hoàng cung, nhớ những người ở đó. Làm sao không nhớ được khi đó chính là nơi mà hắn sinh ra lớn lên. Hạ Hồ cũng nhớ hoàng cung, nhớ Quang ma ma, nhớ Vi Ngôn, nhớ Hoàng thái hậu. Còn về phần Hoàng thái hậu nếu người biết bọn họ bỏ đi nhất định sẽ rất đau lòng.

Hạ Hồ mặt mày ủ rũ rót cho Vi Hàn cốc nước.

“Có mệt không?”

Vi Hàn ngừng động tác chặt củi, nhận lấy cốc nước từ tay Hạ Hồ rồi nở nụ cười với nàng

“Ta không mệt,nàng xem có lẽ hôm nay chúng ta sẽ đổi được không ít gạo đó. ”

“Huynh đừng cố nữa. Ta biết huynh rất buồn! Chàng đừng cố nữa,chàng càng cố ta càng thấy mình là người phạm lỗi!”

“Không có,ta không sao!” Vi Hàn chột dạ trả lời.

Hạ Hồ nhìn bóng dáng to lớn ngồi ở đó,mắt lại ửng hồng lòng không khỏi xót xa. Bất giác nàng ôm chặt lấy hắn.

“Ta cũng nhớ hoàng cung. Nhớ phụ hoàng,nhớ đại ca,nhớ cha,nhớ mẹ,... Nếu chàng đã xem ta là người cả đời có thể gắn bó thì đừng giả vờ trước mặt ta. ”

Hai tay Vi Hàn xiết chặt bờ vai gầy gò kia,lòng đầy chua xót lại như được rưới nước ấm lên. Vô cùng ấm áp,vô cùng thoải mái.

Họ cứ hằng ngày dọn củ sẵn bắt rồi đem đến chợ gần đó đổi lấy thức ăn. Hạ Hồ đi theo những người phụ nữ ở làng đó mà học thêu thùa,những ngày đầu ngón tay đều được băng bó không chừa ngón nào. Hắn cũng tức giận căm không cho nàng đi,nhưng nàng vẫn nằng nỉ cuối cùng hắn cũng mềm lòng. Để chứng minh cho hắn thấy nàng thật sự có thể làm được,mà ngày đêm nàng thêu thùa,cứ rãnh là sẽ đem ra thêu thùa. Đến giờ cũng có thể thêu được mấy hoa văn đơn giản trên túi gấm mà bán lại cho chủ buôn.

Về phần hoàng cung,2 người họ tuy nhớ thương người thân nhưng cũng chẳng ai dám gửi thư hay hé lộ tung tích gì. Mà kỳ lạ thay, 2 người bỏ đi cũng gần 3 tháng hoàng cung lại không một tờ cáo thị,không một động tĩnh tìm người.

Hôm nay là ngày tết trung thu. Ngoài chợ có mở một lễ hội đèn lồng,dành cho người có thiết kế đèn lồng đẹp nhất. Điều này lại làm Hạ Hồ nhớ đến thị trấn Đông Nam của mình.Vào những dịp này họ cũng rạo rức đón trung thu.

Hạ Hồ và Vi Hàn hôm nay muốn phá lệ mà xuống phố ngắm nhìn không khí đèn lồng,bọn họ nghĩ như vậy cũng tốt dù gì cũng đỡ nhớ nhà.

Dọc trên con phố có 2 sợi dây nói dài,trên đó là những chiếc đèn lồng màu đỏ. Người người qua lại tấp nập. Hạ Hồ chen chân vào một đám đông,thì ra họ đang chăm điểm cho lồng đèn. Trên đó một người không ngừng khua chiêng,lúc sau Hạ Hồ nhận thấy tay mình trống trơn. Ngoảnh đầu nhìn lại cũng không thấy Vi Hàn đâu,nàng mới tức tốc tìm kiếm.

“A Thảo,A Thảo,chàng ở đâu. A Thảo.”

“Ừm,.” Nàng cảm nhận được bản thân đang bị ai đó bịt thứ gì vào miệng và mũi,bàn tay hắn rất lớn không thể vùng vẫy khỏi nó.

Mở mắt ra,Hạ Hồ nhìn thấy trần nhà mái ngói rất quen thuộc. Hình như nàng vẫn còn ở nhà. Một mối nàng ngồi dậy,rõ ràng đây là nhà nàng. Chẳng lẽ hôm qua là mơ hay sao. Rồi nàng nhìn thấy một bóng dáng làm nàng mong nhớ,người cùng nàng trải qua tuổi thơ...là đại ca của nàng.

“Đại ca,huynh...sao...huynh lại ở đây?”

Mắt Hạ Hồ rưng rưng,nhìn chăm chăm người trước mặt sợ rằng chỉ một cái chớp mắt Hạ Bạch sẽ bay đi mất.

“Con bé hư. Mụi ra đi như vậy,còn nhớ đến đại ca hay sao?” Nói rồi Hạ Bạch cũng ôm nàng vào lòng.

Khi tham gia xong cuộc huấn luyện cho quân ở biên giới,huynh trở về với những vật lạ tìm được ở đó. Nhưng tin tức huynh ta nhận được lại là mụi mụi huynh ta yêu quý,mong nhớ lại mất tích.

“Mụi xin lỗi,đại ca,huynh đừng đi. Mụi biết lỗi rồi. Tiểu Hồ không đi đâu nữa. Đại ca,đây nhất định đừng là mơ.” Hạ Hồ vừa khóc vừa nói.

Hạ Bạch đẩy thân hình Hạ Hồ ra,nhìn thật chăm chú rồi đưa tay cóc lên đầu nàng.

“Đau chứ,không phải là mơ có đúng không?”

Hạ Hồ xoa đầu của mình. Rồi liên tục gật đầu.

“Được rồi, theo đại ca ra ngoài, mọi người đang chờ mụ.”

Khi Hạ Hồ ra thì ngoài đó đã có không ít người. Có mặt Vi Ngôn, Vi Hàn, Tứ Lan, A Nô, còn có cả tướng quân Na Tận.

Hạ Hồ ngồi xuống bên cạnh Vi Hàn, tay nàng đột nhiên bị hấn nắm thật chặt, hấn không nhìn nàng, gương mặt cuối xuống.

Còn Vi Ngôn lại nhìn nàng mỉm cười, nụ cười đó làm sao lại không giống như những lần trước nàng gặp hấn.

Mã Tứ Lan nhìn nàng không bằng ánh mắt hống hách giờ đây nhìn cô ta có vẻ trưởng thành. Hạ Hồ thấy ai cũng im lặng nên mở miệng nói.

“Có chuyện gì sao? Tại sao lại đông đủ như vậy?”

Nàng không đoán ra được là có thể có chuyện gì. Nếu là hoàng thượng bắt 2 người về thì càng không.

“Tiểu Hồ, Thái tử điện hạ. Hoàng cung đang rất cần có 2 người.” Hạ Bạch nói.

Nàng cảm nhận như tay mình càng bị siết chặt hơn bởi hấn.

“Đại ca, là đã có chuyện gì? ”

“Từ lúc 2 người bỏ đi. Hoàng thượng không ban chiếu chỉ tìm người là vì bận lo đối phó với Mã thái sư. Ông ấy cũng chiêu binh sẵn. Những lực lượng binh tướng mà ông ấy nắm gấp mấy lần binh ta. Cũng không ít những lần tranh đấu. Ông ấy lấy lý do là Thái tử điện hạ nay đã mất, không ai có thể lên ngôi vị xứng đáng hơn ông ta. Hoàng thượng vì không chịu nổi áp lực mà cũng đã lâm bệnh rất nặng. Quan trọng triều đều bị lôi kéo đứng về phía ông ta. ”

“Vậy ý huynh là Mã thái sư muốn tạo phản.” Hạ Hồ rung sợ hỏi.

“Hàn ca ca, tuy ông ấy là cha mụ, nhưng mụ nhất định đứng về phía các người. Từ nhỏ mụ đã được học thế nào là trung thành, vì vậy không thể đứng về phía cha mình. Hàn ca ca, hiện giờ tất cả đang rất cần có huynh.” Mã Tứ Lan đứng dậy nói.

Hạ Hồ bây giờ lại thấy vô cùng thích Mã Tứ Lan, thật dũng cảm.

“Được.”

Người từ nãy giờ chỉ im lặng mà nắm chặt tay Hạ Hồ cuối cùng cũng lên tiếng.

Chỉ trong nửa ngày ngựa đều được chuẩn bị đầy đủ. Trong số bọn họ ai cũng biết cưỡi ngựa vì vậy mà con đường về hoàng cung sẽ nhanh hơn rất nhiều.

Về đến cổng hoàng cung. Hạ Hồ và Vi Hàn chợt thấy bồi hồi lạ lùng, tự dừng lại giống như gặp lại cố hương.

Vì có được lệnh bài nên họ dễ dàng vào cổng. Điều đầu tiên mà họ làm là đi gặp hoàng thượng. Tất cả những người còn lại ở lại để chiêu binh luyện võ. Còn Hạ Hồ và Vi Hàn đến cung hoàng thượng.

“Thái tử điện hạ, Thái tử phi yết kiến...” giọng nói ông thái giám già rung rung, đôi mắt như suýt khóc vì vui mừng. Nhanh nhẹn chạy vào phòng đỡ lấy hoàng thượng.

Hoàng thượng khập khiễng bước ra. Mới chỉ 3 tháng thôi mà nhìn người hốc hác đến lạ thường. Vi Hàn nhìn thấy thân thể yếu đuối của người chỉ biết quỳ xuống mà dập đầu, Hạ Hồ cũng làm theo.

“Nhi thần bái kiến phụ hoàng. Xin phụ hoàng trách tội.”

Hoàng thượng bước đến đỡ lấy Hạ Hồ rồi lại đỡ lấy Vi Hàn.

“Về là tốt rồi, về là tốt rồi.”

“Phụ hoàng, hoàng nhi nhất định sẽ gánh giác trọng trách triều đình.”

Hoàng thượng cảm động nhìn thẳng vào mắt của hấn. Đây là ánh mắt lâu lắm hấn mới có thể nhìn thấy lại được.

“Con biết không? Khi 2 con đã đi rồi,ta mới ngộ ra một điều. Giang sơn đôi khi chỉ là một người. Chỉ cần không thể giữ lấy người bản thân cho là giang sơn đó,thì không đủ tư cách gáng giang sơn này. Ta biết,con thắc mắc vì sao ta lại không bao có thể yêu thương con. Là vì...ta có lỗi với mẫu hậu của con. Ta từng hứa với bà ấy bà ấy sẽ là người phụ nữ cuối cùng của ta. Cuối cùng cũng vì đất nước mà lại lấy thêm một người khác. Mẹ con vì giận ta mà lui về ngôi chùa ở núi Mộc Sơn,rồi cũng mất ở đó và để con lại. Vì cảm giác tội lỗi mà ta đã không thể gần gũi con. Đó là sai lầm lớn nhất của ta.”

Hạ Hồ và Vi Hàn đều im lặng.

Vài ngày sau Vi Hàn thay mặt hoàng thượng lên triều. Hôm nay hấn mặc lông bào màu vàng sẫm,đứng cạnh hấn là A Nô.

“Hôm nay ta hội họp là để thông báo đến các người thánh chỉ ban đế.”

Ở dưới xôn xao bàn tán. A Nô đứng bên cạnh đọc thánh chỉ,chủ yếu thánh chỉ ý ban đế cho Thái tử điện hạ. Ở dưới sau khi nghe xong,tiếng ồn còn nhiều hơn lúc đầu.

“Theo như thường lệ Thái tử khi mang long thai Thái tử điện hạ mới được lên ngôi.” Một tên quan trong số đó lên tiếng.

Tất cả đều hòa theo cho là đúng như vậy. Dường như không khí ngày một nóng lên,càng căng thẳng bàn tay hấn càng đổ nhiều mồ hôi. Lúc này lại nhớ đến đôi tay nhỏ nhắn vào đó,nếu có đôi tay nó hấn sẽ can đảm hơn.

“Ai nói Thái tử phi chưa có long thai?”

Đó là tiếng của một người phụ nữ. Người đó không ai khác chính là hoàng thái hậu. Hạ Hồ cũng đến,nàng đưa tay đỡ hoàng thái hậu ngồi xuống rồi đứng sang bên cạnh Vi Hàn,đưa tay nắm chặt tay hấn,nàng cảm nhận được nó đã ướt đầm.

Vi Hàn vẫn chưa hết bất ngờ,một quan nhỏ ở đó lên tiếng.

“Ý thái hậu là Thái tử phi đã mang thai.”

Ở dưới sau khi nghe xong câu đó lại tiếp tục xôn xao.

“Cho đòi Lâm đại phu.”

Khi Lâm đại phu vào mọi người mới vỡ lẽ,thì ra Hạ Hồ đã mang thai được 1 tháng.

Sau gần nửa ngày lên triều,cuối cùng kết quả vẫn không được như hấn mong muốn.

Vài ngày sau bắt ngờ binh của Mã thái sư đột nhiên đánh ập. Vì trở tay không kịp mà không ít quân binh bên Vi Hàn bị thương và chết.

Nhận thấy tình hình không ổn Vi Hàn ra lệnh chuẩn bị thêm binh lính,còn bản thân thì đích thân ra chỉ huy,cùng với Na Tận tướng quân và Hạ Bạch tướng quân.

“Hay là thiếp cũng giúp chàng?”

Hạ Hồ không phải không yên tâm,nhưng nếu nàng có mặt ở đó,ở bên ủng hộ hấn,hoặc giúp hấn được ít gì thì cũng không phải là không tốt.

“Nàng đang mang thai,hiện tại bụng cũng dần lớn lên. Nàng không thể theo ta ra trận. Yên tâm,hãy đợi ta về. Ta nhất định sẽ về với nàng.”

Sau đó,họ cũng lên đường ra trận. Mấy ngày đầu binh lực đều phải gấp rút nên Hạ Hồ cũng chỉ nhận được tin tức từ người đi theo hấn. Sau gần 1 tháng trời,1 đánh 1. Vẫn không thắng không thua. Hấn cũng gửi thư về thăm hỏi nàng. Binh lực 2 bên ngày càng yếu dần,nhưng nếu nói về phía mạnh có lẽ sẽ là ở Mã thái sư.

Sau 6 tháng ròng rã đánh trận họ vẫn không ai thua,không ai thắng. Có một điều là muôn dân lâm vào cảnh đói nghèo. Hạ Hồ cùng Thái hoàng thái hậu chỉ huy gạo cứu đói.

Cuối cùng họ đưa ra quyết đấu trận cuối cùng,đến khi bên nào chịu thua sẽ ngưng nghị.

Ở trên trận bọn họ không ngừng la hét, kè cầm đao, tên, chém giết lẫn nhau. Binh bên Vi Hàn ngày càng đuối sức đi. Còn về bên kia không ngừng thay đổi binh lính.

Đến khi không chịu nổi nữa Vi Hàn mới ra lệnh cho rút quân, nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng muốn dừng. Họ Liên tục phóng tên làm không ít binh lính mất mạng.

Đằng xa xa đột nhiên có tiếng vó ngựa, à một người phụ nữ.

“Dừng tayyyy.....”

Là Hạ Hồ.

“Hạ Hồ, sao nàng lại đến đây, ta đã nói.”

Cắt ngang sự thắc mắc của hấn nàng tiến lên trước đối mặt với hàng nghìn quân nói lớn.

“Thưa các huynh đệ. Ta biết các huynh đệ cũng đã rất đuối sức. Các huynh đệ có thấy mệt hay không?”

Tất cả đều im lặng, tên dần dần được hạ xuống.

“Quân bên ta cũng đã mệt. Có thể trong số các người lại là anh em cùng đồng cam cộng khổ với quân bên này. Tại sao lại thành tàn sát lẫn nhau? Tại sao chỉ vì một tên phản quốc mà lại muốn giết đi những người cùng chúng ta bảo vệ giang sơn. Các huynh đệ luôn luôn là một phần của chúng ta. Chúng ta rất cần các người hợp sức lại. Sáng suốt hơn mà bỏ đi suy nghĩ lại. Tất cả những người con, những người mẹ, những người cha, những người vợ. Đang chờ các huynh đệ về. Vậy thì bao giờ chúng ta mới kết thúc đây. Liệu rằng tiếp tục ai sẽ là người chiến thắng, hay chỉ cứ tiếp tục để người chịu đau khổ là những người xung quanh chúng ta? Hãy nghe tôi. Buông bỏ và trở về.”

Hạ Hồ nín thở trông chờ kết quả. Nàng nghe được tin binh lính bên mình chỉ còn vài trăm người. Bên họ lại còn vài nghìn người. Và nhận thấy được sự thống khổ của tất cả. Nàng chỉ có thể làm như vậy.

Cuối cùng tất cả bọn họ đều bỏ đao, gươm, cung tên... xuống. Và đi về phía Hạ Hồ. Họ cùng nhau ôm lấy những đôi thủ của họ. Họ òa khóc. Hạ Hồ cũng òa khóc, Vi Hàn cũng vậy.

Cuối cùng Mã Thái sư bị giam trong ngục, vì sự xin tha của Tứ Lan mà Hoàng thượng ban cho hấn trong ngục đến chết.

Hạ Hồ đã hạ sinh con trai. Cả đêm Hạ Hồ sinh, là cả đêm Vi Hàn thao thức, đi qua đi lại trước cửa.

Vì hạ sinh được con trai nên hoàng thượng sẽ cho Vi Hàn lên ngôi. Nhưng hấn từ chối.

“Con muốn sống một cuộc sống bình thường, bên cạnh người mà con yêu thương.”

Đó là những lời mà hấn để lại trước khi ra đi. Thái hoàng thái hậu tuy không vui nhưng cuối cùng vẫn phải chịu thua.

Họ về lại nơi mà trước kia hai người sống. Nhờ số ngân lượng mà hoàng thượng ban cho. Xây một ngôi nhà đẹp hơn. Mở cho Hạ Hồ một tửu quán. Còn hấn thì dạy học thư pháp. Nhà họ thường xuyên quyên góp gạo. Sống một cuộc sống bình dị.

Còn về Vi Ngôn, lại vô tình mà bén duyên với Mã Tứ Lan. Huynh ấy nói vì Mã Tứ Lan không khác Hạ Hồ là mấy. Vượt qua rào cản của mọi người cuối cùng họ cũng lấy nhau. Và sinh ra một hoàng tử. Vi Ngôn lên ngôi, quốc thái văn an. Còn hoàng thượng thì giao du thiên hạ. Rất lâu trở về.

Xong! Truyện cũng đã hết. Tuy rằng mỗi bộ truyện khi hết chúng ta đều dành thời gian suy nghĩ về một cuộc sống về sau cho họ. Nhưng hãy tin rằng, họ sẽ mãi hạnh phúc.

Tôi muốn mang một thông điệp rằng.

Dù bạn là ai. Dù bạn ở đâu hay làm gì, thì bạn vẫn luôn luôn là giang sơn của một người nào đó. Có thể bạn đã hoặc đang gặp hoặc chưa gặp. Nhưng hãy cùng họ yêu một cách đơn giản nhất, đừng vì bất cứ điều gì mà buông tay. Đừng vì bất cứ lý do gì mà gây sóng gió cho cuộc tình của chính bạn. Chúc bạn hạnh phúc!

Khiết Nhi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-tu-phi-co-mot-khong-hai>